

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert i la consellera de Justícia.

La presidenta

Molt bona tarda. Reprenem la sessió.

Proposició de llei de memòria democràtica de Catalunya

202-00013/13

Donem la benvinguda al públic que ens acompanya per al debat dels punts d'aquesta tarda, sent el primer d'ells el debat de la totalitat sobre la proposició de llei de memòria democràtica de Catalunya.

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, per presentar aquesta iniciativa legislativa té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ferran Pedret, per un temps de deu minuts, tal com vam acordar a la darrera Junta de Portaveus. Endavant.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... També gràcies a les entitats memorialistes que ens acompanyen avui des de la tribuna de públic. Deixin-me, en primer terme, senyors diputats, senyores diputades, referir-me a l'assalt de l'esquadrisme feixista a la seu de la CGIL que va tenir lloc fa uns dies a Roma. I no tan sols per expressar la nostra més ferma condemna a aquest assalt i la nostra solidaritat amb els companys i companyes de la CGIL, sinó també per fer-ne el fil conductor de la primera part de la meva intervenció, perquè ni és una casualitat, el que va passar, ni és un fet aïllat, i té a veure amb el debat que avui el meu grup parlamentari els sotmet a consideració.

En primer lloc, no és una casualitat. Una societat democràtica no està conformada només per les seves institucions polítiques, les que figuren als seus textos constitucionals, al seu bloc de constitucionalitat, sinó que està conformada, també, per les organitzacions socials i polítiques que s'adhereixen al principi democràtic, i també es fonamenta en l'adhesió generalitzada de la seva ciutadania a aquest principi democràtic.

No és casualitat, per tant, que l'esquadrisme feixista hagi triat, com a objecte del seu atac, una organització de classe, el treball organitzat, com és el principal sindicat del país. Perquè els sindicats, el treball organitzat, les organitzacions de classe, són un dels pilars fonamentals de qualsevol estat social i democràtic de dret, i, a més, són l'adversari més formidable del feixisme. I el feixisme ho sap molt bé. *(Aplaudiments.)* Gràcies.

En segon lloc, tampoc és un fet aïllat, no és una anècdota; fa massa temps que passen coses així. Aquest és el més recent i el tenim viu a la memòria, i hem vist la manifestació de rebuig, la manifestació unitària de tot el sindicalisme italià. Però ja fa massa temps que passen coses així i ja fa massa temps que hi ha gent que diu que són casos aïllats. No va ser un cas aïllat l'atemptat d'Utoya, l'assassinat de desenes de joves socialdemòcrates. No va ser un fet aïllat l'assassinat de la diputada laborista Jo Cox. No són fets aïllats els atacs antigitanistes al centre d'Europa, com no ho van ser els atacs antigitanistes de finals dels anys noranta, amb un ministre italià de l'Interior –crec que es deia Maroni– que, d'alguna manera, els excusava, eh?

No són casualitat els atacs incendiaris a centres de refugiats a Alemanya. No són casualitat els atacs a cops de pedra a centres de menors a Catalunya. No és casualitat l'increment dels atacs homòfobs al nostre país. Com no és casualitat l'increment de l'antisemitisme, per exemple, a França, o l'augment de la islamofòbia. No és casualitat, tot això. Forma part... O la violència d'Alba Daurada, o els voluntaris de l'extrema dreta búlgara, que patrullen la frontera amb Turquia. Res d'això és casualitat.

Fa temps que plana sobre el nostre continent un intent de les forces més reaccionàries, de les forces de l'extrema dreta, d'erosionar, laminar, corroir les

institucions de les nostres democràcies, trencar tots els vincles de solidaritat entre els ciutadans i les ciutadanes, i provar així, a través dels mètodes que sempre han emprat, que són els de la violència verbal, en primer terme; els de l'assenyalament de bocals expiatoris, en segon terme; la intimidació, en tercer terme, i, en darrer terme, la violència..., proven de fer-se amb el control de les nostres societats. I, com sabem d'història i com tenim memòria, no ho aconseguiran.

I per això els hi dic que té a veure amb el debat que avui tenim, perquè la nostra és una democràcia no militant, a diferència d'altres democràcies europees. La nostra és una democràcia que admet que hi hagi discursos i organitzacions contraris als mateixos principis que conté la Constitució. Però això no la converteix en una democràcia indefensa: té, entre moltes altres eines, les polítiques de memòria, que troben, evidentment, el seu millor vehicle a través de lleis de memòria que garanteixin que aquestes polítiques públiques de memòria es facin amb independència de la voluntat política del govern de torn. Després hi pot haver intensitat en els esforços pressupostaris i en les ganes que s'hi posen, però les lleis garanteixen que això vagi més enllà de la voluntat política d'un govern o d'un altre.

El nostre grup parlamentari els porta a debat una proposició de llei que el que pretén és que Catalunya segueixi sent pionera en matèria de lleis de memòria democràtica. Ho vam fer el 2007, amb la llei de creació del memorial democràtic; ho vam fer el 2009, amb la coneguda com a «lleis de fosses»; ho vam fer el 2017, amb la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, i ho vam fer també el 2020, amb una llei que, tot i que estén el seu àmbit temporal més enllà del que considerem l'àmbit de la memòria democràtica, és també molt rellevant pel que fa a aquest àmbit de la memòria democràtica, com és la llei del 2020, de la desaparició forçada de menors.

Per tant, tenim abundant legislació en la matèria, però és fragmentària, forçosament, perquè cadascuna d'aquestes lleis adreça una qüestió en concret, i, per tant, és inconnexa i li manca coherència. I hi ha la possibilitat, tenim la possibilitat de fer de totes elles un sol text, dotant-nos d'una llei integral en matèria de memòria democràtica que sigui coherent i que, per dir-ho col·loquialment, ompli els buits, també, entre aquests diferents aspectes que ja estan regulats i ens posi a l'alçada

d'altres comunitats autònomes, com són, per exemple, el País Valencià, les Balears, Navarra o Andalusia, que tenen ja lleis integrals de memòria democràtica.

I nosaltres som coneixedors de que el Govern de la Generalitat de Catalunya té un projecte de llei que té una intenció similar. I som un grup parlamentari agraït, i és, jo crec, el que correspon, agrair aquí als grups que donen suport al Govern que no hagin presentat una esmena a la totalitat en aquesta proposició de llei que el meu grup parlamentari avui defensa, perquè hem pogut compartir –i ho vull manifestar també des del faristol– les ganes que té el meu grup parlamentari de coincidir en la tramitació amb el projecte de llei del Govern, quan aquest tingui entrada al Registre del Parlament.

Perquè si alguna cosa ha guiat la nostra acció en matèria de memòria democràtica en aquest Parlament és la voluntat de consens, el més ampli possible. I jo he de dir també que no sé quin serà el capteniment de cada grup parlamentari ni en aquest debat ni en aquesta legislatura, però hem estat molt satisfets..., i jo particularment vaig estar molt satisfet de poder arribar a acords fins i tot amb forces polítiques que, tradicionalment, no han donat suport a lleis de memòria. A la del 2017, de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, per exemple, hi va donar suport un ampli ventall de grups parlamentaris, que van des de la pròpia CUP al PP, eh?, passant per tota la resta. Es va aprovar per unanimitat. I jo crec que aquest ha de ser un dels objectius d'unes bones polítiques de memòria.

Per tant, els deia..., primera llei integral de memòria. El que pretén amb els seus continguts és agilitzar el procediment de les activitats de localització, exhumació i identificació de les víctimes. Donar una major capacitat d'iniciativa per iniciar aquests treballs als familiars de les víctimes, les universitats, centres i grups de recerca i entitats memorialistes, tot i que demana a la Generalitat que iniciï d'ofici aquestes tasques. S'encomana la creació d'un cens general de víctimes que vagi més enllà del que es va crear el 2019, que era per a les persones que havien patit una desaparició forçada, però el catàleg de víctimes del franquisme va més enllà, perquè van ser moltes, les formes de repressió.

Incorpora una bona política pública, com el banc d'ADN i el programa d'identificació genètica, a la pròpia llei. Estableix a la llei quins són els drets de les víctimes i

l'obligació de la Generalitat d'atendre'ls, assessorar-los i acompanyar-los; que no diem que no es faci, però s'estableix a la llei com una obligació. Es protegeix millor la documentació relativa a la memòria històrica, es reforça el dret d'accés als arxius i els documents.

S'estableix un catàleg de llocs i itineraris de memòria democràtica; un cens d'edificacions, obres i treballs realitzats mitjançant treballs forçats; un registre d'associacions de víctimes i d'entitats memorialistes. Es potencia el paper del moviment memorialista i es disposa el foment de l'activitat de les entitats memorialistes per part de la Generalitat.

També es demana a les administracions públiques que, dins l'àmbit de llurs competències, facin el possible per prevenir i evitar la realització d'actes públics que comportin descrèdit, menyspreu o humiliació a les víctimes o l'exaltació de la rebel·lió militar o del franquisme. Es reforça i es clarifica la regulació sobre els símbols i vestigis contraris a la memòria democràtica. I, en darrer terme, conté per primer cop un règim sancionador per fer efectives les disposicions de la llei.

Nosaltres, com els dèiem, apel·lem al conjunt dels grups parlamentaris; tenim, diguem-ne, més confiança en uns que en d'altres, però no els avançaré res que no sigui objecte del debat després. Convidem a tothom a no convertir les polítiques de memòria en un arma llançívola, a no banalitzar les polítiques de memòria i a fer aquest exercici de protecció del principi democràtic que és mantenir la memòria d'un temps en què les llibertats van estar amenaçades, primer, i cancel·lades, després.

Per tant, els demanem a tots i a totes el suport a aquesta iniciativa parlamentària.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i per fer la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup de VOX, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga, per un temps de deu minuts, que és el que vam acordar a la Junta de Portaveus. Endavant.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Los socialistas nos presentan una propuesta de ley de memoria democrática, y reconozco que se me hace extraño legislar la memoria. La memoria es la capacidad de recordar hechos anteriores, y esta es muy personal. Ante un mismo hecho, la memoria y la valoración individual son distintas según lo vivido y las circunstancias de cada uno.

Per exemple, molts avis a Catalunya parlen amb por de la Generalitat del Companys, dient que era un lladre, un assassí, un colpista i que va fer molt mal a Catalunya. I estic segur que, per exemple, l'avi del president, el Josep Aragonès i Montsant, parlava molt bé del Franco, del Movimiento Nacional i de la democràcia orgànica, perquè van possibilitar que ell fos alcalde a Pineda de Mar, al seu poble, del 1966 fins al 1987, ja en democràcia de partits.

Les propio de los déspotas y totalitarios arrogarse la verdad de la interpretación histórica e imponer una memoria sobre la historia. Todo régimen totalitario que se precie lo primero que hace es regular la interpretación de hechos históricos, censurar las opiniones diferentes. Mezclar ley, memoria e historia nos parece arriesgado, pretencioso y, en definitiva, un craso error.

Y vamos a hacer un poco de historia, ya que insisten en legislar sobre ella. Vamos a repasar algunos hechos objetivos de la Segunda República, del PSOE y de la Generalitat de Companys, d'Esquerra Republicana. La Segunda República, la llegada de esta Segunda República, fue celebrada en Cataluña con una quema masiva de iglesias.

Vas pels pobles de Catalunya i els més veterans et diuen: «Sí, aquí, a l'església, els retaules no..., perquè els van cremar els milicians rojos el 1936, i van matar el capellà, que era molt bona persona.» Porque muchos catalanes, incluso después de esta deriva de la República, celebraron el final de la guerra con una gran misa en plaza Cataluña, después de años sin poder celebrarla por culpa de la República. Los republicanos no luchaban por la democracia, sino por el socialismo totalitario. Eran otros tiempos, supongo.

El PSOE. La radicalización del PSOE fue la causa principal de la Guerra Civil. Decía su dirigente (*remor de veus*), Largo Caballero –que supongo que le recordarán–: «Nuestro partido es revolucionario. Si no ganamos en las urnas, iremos a la guerra.»

Nosotros preferimos la dictadura socialista. El Partido Socialista va a la conquista del poder, legalmente, si puede ser, y, si no..., como podamos.

Ejemplo: el golpe de Estado del PSOE contra la República el 5 de octubre de 1934. En el sangriento golpe de Estado socialista contra el Gobierno de la República, los golpistas socialistas asesinaron –esto es memoria histórica– a treinta y tres sacerdotes, destruyeron diecisiete iglesias y cuarenta edificios religiosos –no sé qué les hizo la Iglesia ustedes–, además de decenas de fábricas, puentes, casas y edificios públicos de la Generalitat de Companys, de Esquerra Republicana. A mí me sabe mal, pero claro, ya que hablamos de esta ley, pues, hemos de recordar estas cosas.

Lluís Companys también tuvo su golpe de Estado (*remor de veus*) contra la República el 4 de octubre de 1934, proclamando el *Estat català*. Lluís Companys, el 24 de julio de 1936, mediante un decreto presidencial, creó el sueño –con respeto y cariño– de cualquier diputado de la CUP: el Comité Central de Milicias Antifascistas de Cataluña, que asesinó a más de ocho mil catalanes y cuyas víctimas recuerda con cariño cada día nuestro diputado Manuel Acosta en redes sociales. (*Alguns aplaudiments.*) Molts catalans van ser assassinats per milicians per anar a missa, per ser partidaris de l'ordre. Van haver de marxar de casa seva per defensar les seves idees o simplement per no ser assassinats.

Checas, las prisiones republicanas. Esquerra Republicana disponía de su propia checa, y estaba en la calle Carolines, 18, de Barcelona. Se incautaron del Colegio Sant Vicenç de Paül, que no estaba concertado, y ahí los dirigentes de Esquerra torturaban a los que no pensaban como ellos. Se calcula que más de doce mil personas fueron torturadas en las checas, y la mayoría de ellas luego fueron asesinadas.

Era tal la atrocidad de la Generalitat de Companys que los miembros de la Lliga, los antiguos convergentes –los antiguos, quizá, de Junts, si alguno queda–, con Cambó a la cabeza, firmaron un manifiesto de adhesión a Franco. De hecho, sería bueno para la reconciliación que los dos partidos aquí presentes, los socialistas y Esquerra Republicana, que ya estaban en esa época *malaurada* de nuestra historia, pidieran

perdón colectivo por esos hechos (*forta remor de veus*), de los cuales creo que no están nada orgullosos. (*Alguns aplaudiments.*)

I aquí tenemos la ley: cuarenta y siete páginas. Se lo han currado, la verdad, pero no hay ninguna palabra –y lo he puesto en el buscador– que sea «reconciliación». Yo buscaba otra palabra, también muy bonita, y que también nos iría muy bien a todos para la convivencia: «perdón»; tampoco está.

Y vamos a por la ley. La exposición de motivos primera es una absurda manipulación que ensalza la Segunda República y obvia la responsabilidad, entre otros, de socialistas y de Esquerra en la dramática Guerra Civil. Una guerra siempre es un drama que hay que evitar. Los perdedores nunca pueden pretender, a fuerza de ley, intentar reabrir heridas, y menos de manera torticera.

La exposición de motivos segunda es una procesión de todas las leyes que ustedes quieren imponer a favor de condicionar la memoria de los españoles y evitar su reconciliación.

En los dos capítulos del título preliminar, se dirigen a las víctimas de un bando, y, miren, víctimas hubo en los dos bandos.

En el título primero, hablan de localización de fosas, exhumaciones e identificación de víctimas. Y el título segundo y el tercero hablan de entidades, asociaciones, memoria de investigación, de búsqueda, de inscripción, de documentos, de registros, de enseñanza, de divulgación..., y, todo ello, con una gran dotación económica.

Y, ojo, porque el ámbito de actuación de esta ley pretende ser Cataluña, que la mayoría de las víctimas fueron del bando republicano. Luego, ¿qué va a pasar con el dinerito? ¿Se lo van a quedar ustedes? Seguro. Seguro que se lo van quedar ustedes a costa del IRPF de los miles de trabajadores catalanes que pagan sus impuestos cada mes.

El título cuarto es un *calaix de sastre*, y hablan de la censura y la persecución a quien no piense como ustedes.

El quinto crea más chiringuitos para seguir gastando dinero a costa de sus delirios ideológicos, que en eso coinciden la izquierda y los separatistas. Quieren crear el

Memorial Democrático, con su sede, cargos, sueldos, dispendios, pero para el precio de la luz no hay más dinero. Para eso sí que no se pueden bajar los impuestos, pero para esto sí que quieren poner dinero.

Y, en el sexto y último, establecen sus multas para limitar la responsabilidad de pensamiento y evitar la pluralidad, que van desde 200 euros a 150.000 eurazos.

En conclusión, con esta propuesta de ley vuelven a demostrar lo que son la izquierda y el separatismo: división entre buenos y malos catalanes y españoles, entre rojos y azules, ateos o creyentes, hombres o mujeres, trabajadores o emprendedores. Pero les voy a dar una buena noticia –aunque para ustedes..., quizá para algunos no es tan buena noticia–: la división está superada, en las familias, entre los amigos, en los barrios, en la mayoría de nuestra patria, de España.

Y, entre otras razones, esa fue una de las razones por las que nació VOX, precisamente por eso, por la reconciliación. Porque en VOX tenemos de todo: abuelos que lucharon en el bando republicano y abuelos que lucharon en el bando nacional, que votaban izquierda o derecha, liberales y sociales, hombres y mujeres. Porque a nosotros lo que nos gusta defender es lo que les he dicho y que en esta ley no aparece: la reconciliación.

En definitiva, rechazamos esta ley de memoria porque defendemos una patria unida, sin divisiones, libre y con igualdad y prosperidad para todos los españoles.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fer ús del seu torn en contra, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades... *Quod erat demonstrandum*. No esperava altra cosa. L'he vist potser amb un to més baix que el que acostumen a usar a les Corts Generals, però no esperàvem altra cosa.

Mirin, no m'adreço específicament a vostès, que no tinc l'esperança de convèncer-los, però també estan a la sala i potser hi ha alguna possibilitat remota de que atenguin aquest argument: no cal ser d'esquerres, ni republicà, ni tampoc cal ser una persona que faci una valoració necessàriament positiva de l'experiència de la Segona República, per convenir que és necessari que després d'una dictadura de quaranta anys, amb centenars de milers de víctimes, hi hagi polítiques públiques de memòria que garanteixin que mai més al país pugui tornar a passar una cosa com aquesta. *(Aplaudiments.)* No cal.

S'ha dit molt –vostè no ho ha dit, en la seva intervenció–, quan es parla de polítiques de memòria, que no s'han d'obrir ferides. Les polítiques de memòria les tanquen, guareixen. Quan es fa l'esforç, des dels poders públics, per tornar-li a algú les restes del seu parent, que havia estat enterrat en un voral d'un camí o a la tàpia d'un cementiri, s'estan guarint ferides, s'està acotant el dolor; no desapareix, però s'està acotant, i s'està permetent la reconciliació. I no és viure en el passat, és aprendre dels errors del passat per projectar-ho en el futur i evitar que es tornin a repetir. Són això, les polítiques de memòria.

I m'ha semblat molt significatiu que vostè vingui aquí a retreure que els perdedors de la Guerra Civil pretenguin escriure lleis de memòria. Els situa, suposo, això, en el bàndol dels guanyadors, es deuen considerar així. Però creguin-me: qualsevol guerra, i especialment una guerra civil, no té guanyadors i perdedors, hi perd la societat sencera. *(Aplaudiments.)* I ens parlen de conciliació. Ens parlen de conciliació i ens parlen de la necessitat de superar tot això, però sobre la base, això sí, d'un silenci que dicten vostès. Ens volen callats; no volen que se'n parli, d'això.

Vostè pretenia, suposo, fer una intervenció feridora de les nostres consciències, assenyalant alguna de les qüestions que ja són ben establertes en la historiografia, que van passar, i que les esquerres del país, les forces democràtiques del país, no tenen en absolut cap problema per parlar-ne.

Miri, entre altres coses, la pròpia consellera en alguna altra ocasió li podrà dir que, quan s'han trobat en fosses restes de víctimes, diguem-ne, d'afusellaments per part d'elements anarquistes, s'han tractat, en el marc de la llei de memòria democràtica,

amb igual dignitat i rigor que qualsevol altra de les víctimes que s'han recuperat.
(*Aplaudiments.*)

Però, com els deia, vostès ens volen callats. Jo recordo aquella cançó d'en Raimon, crec que es diu «Al meu país la pluja», que diu: «Qui em rescabalarà de tants anys de desinformació i desmemòria», no? Són les lleis de memòria, són les polítiques públiques de memòria, les que ens han de rescabalar de tants anys de desinformació i desmemòria. Perquè, si no, es poden permetre venir aquí en encarnació del revisionisme històric a dir no sé quines barbaritats sobre qui té la culpa de l'inici de la Guerra Civil.

Mirin, molt senzill: vostès ens volen callats i callades, i nosaltres hem vingut aquí perquè mai ningú pugui dir en el futur que els temps eren obscurs perquè nosaltres vam callar. I davant de l'ascens del feixisme i l'extrema dreta a tot Europa, davant de l'intent de les forces reaccionàries de reescriure la història i de mantenir callades les víctimes de la violència nazi i feixista, nosaltres hem vingut aquí a dir que no es pugui dir en el futur que els temps eren obscurs perquè nosaltres érem callats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i per expressar el seu posicionament, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, públic que ens acompanya avui... L'activista i escriptor Rolando d'Alessandro, en el seu llibre *Lluites i protestes*, parla de les cortines de fum progressistes. La memòria històrica n'és una, per tapar les polítiques de submissió al capital, que són moltes, i conclou que els funciona la mar de bé. I té tota la raó. És això de: «Voti'ns a nosaltres, perquè els altres són pitjors.»

I posem sobre la taula, nosaltres, el primer dubte que ens sorgeix amb aquesta proposició de llei, i és: per què «memòria democràtica» i no «memòria històrica»? Si l'Estatut d'autonomia parla de «memòria històrica», per què parlem ara de «memòria

democràtica»? És per instaurar la Constitució espanyola com a canvi de règim? Perquè nosaltres, com ja hem dit moltes vegades, en aquest marc conceptual no hi entrem: la Constitució espanyola no va ser un trencament amb cap règim.

A l'exposició de motius de la Llei també hi consta tota una sèrie de normativa que ja ha dictat aquest Parlament, com la Llei del 2007, del Memorial Democràtic; la Llei 10/2009, sobre la localització i la identificació de persones desaparegudes i la dignificació de fosses comunes –que no s'adiu a dret internacional, tot sigui dit–; la Llei 11/2017, de reparació jurídica de les víctimes. I en deixen fora la Llei 16/2020, de la desaparició forçada de menors a Catalunya, que la mantenen com a llei a part, contribuint a aquest espai de fragmentació que sempre ha vingut vinculat a la memòria. És sorprenent, al nostre entendre, que no es faci la més mínima referència a un text bàsic com és la Convenció internacional per a la protecció de totes les persones contra les desaparicions forçades.

També a l'exposició de motius es diu que en el franquisme es van cometre crims de lesa humanitat i crims de guerra, i que aquests delictes no podien ser objecte d'amnistia i que per la seva gravetat no prescriuen. Però bé, la llei d'amnistia del 1977 es deroga o no es deroga expressament? Perquè, clar, ens diuen que no queden englobats en aquesta llei d'amnistia, aquests crims, però després resulta que els tribunals no entren a investigar cap tipus de crim perquè ens diuen que no es pot aplicar el pacte internacional de drets civils i polítics i ens recorden que la llei d'amnistia del 77 impedeix investigar violacions de drets humans que van passar abans de dictar-se aquesta llei.

Facin, si us plau, expressament aquesta derogació de la llei d'amnistia del 1977, perquè això fa que els tribunals en aquest país no facin el favor d'investigar tots els crims que tenim al llarg de la història i que hagin quedat absolutament impunes, perquè totes les denúncies que es presenten als jutjats s'inadmeten d'entrada a tràmit i no se'n fa la més mínima investigació.

Amb relació a l'articulat de la llei, volem fer una sèrie de consideracions. La llei comprèn fins a l'entrada en vigor de l'Estatut d'autonomia. Deixa fora, per tant, la violència ultra posterior. Entendríem, al nostre entendre, que també s'hauria d'investigar.

També hi apareix com a principi rector la concòrdia, i ens ve al cap aquesta llei de concòrdia que..., aquests cants de sirena de la llei del PP. Entenem que amb aquest principi de concòrdia es vol assentar el relat de la Guerra Civil com un assumpte intern, un enfrontament entre bàndols, quan el que cal parlar és, de forma clara..., com la primera fase de la guerra d'agressió imperialista del nazifeixisme.

Quan es parla de les mesures i actuacions dirigides a les víctimes, com és identificació, reconeixement i dignitat, això està molt bé, però el rescabament i la investigació dels responsables també són imprescindibles. També es fa un llistat de persones, incloent-hi desapareguts, torturats, afusellats, exiliats..., però hi trobem a faltar, per exemple, els maquis anarquistes, que no lluitaven estrictament per la defensa de cap govern. Tampoc s'hi engloben els combatents antifranquistes.

Es declaren il·legals tota una sèrie de tribunals, i diu: «Es dedueix la nul·litat de ple dret originària de les sentències.» Volem un pronunciament exprés. I aquí hi incloem el tribunal que va executar Puig Antich? Per què en determinats aspectes de la llei opera el silenci negatiu? Per què en tota la llei no es menciona la veritat, justícia i reparació envers el colonialisme i les seves descendents quan aquest Estat es va construir, també, amb l'explotació de recursos naturals i mà d'obra explotada i semiesclavitzada a les colònies africanes? No són, aquestes persones colonitzades i les seves descendents, invisibilitzades sistemàticament en la memòria col·lectiva?

Es parla de reparació i reconeixement. Reconeixement, sí, però..., reparació? De veritat? Reparació sense dir res dels botxins? I compensacions materials, on les veiem englobades? Es preveu un sistema de multes: per a multes molt greus, fins a 150.000 euros, quan a la llei mordassa les multes poden arribar fins a 600.000 euros. Evidentment, hi ha una gradació, en les quantitats econòmiques, molt substancial.

Si es troba una fossa, a diferència del que preveu la llei, el que cal és actuar immediatament, no fer el que diu la llei, que és «si s'escau». S'ha d'exhumar immediatament i identificar genèticament. No cal discutir res. És una obligació de l'Estat, i és una obligació de màxima urgència, perquè en deu anys ens quedarem sense víctimes directes.

Hi ha un article per a la retirada de símbols contraris a la memòria històrica, també..., contra la memòria democràtica –perdó. Aquí també hi hauríem de situar, si parlem

de memòria democràtica..., també fer fora símbols militars, colonials i de la monarquia. Es parla d'itineraris de la memòria democràtica, es creen catàlegs de llocs i itineraris per a la memòria democràtica. Però, quina pena, se n'exclouen els que pertanyen a l'Estat. Per tant, n'excloem Via Laietana.

Es parla d'actuacions encaminades a recuperar patrimoni documental de l'Estat, però malauradament també se n'exclouen els documents judicials, que són de gran importància.

Al Comitè Tècnic per a la Recuperació i la Identificació Persones Desaparegudes no hi ha..., no es preveu la cooperació de cap víctima de familiars. Es preveu celebrar el Dia de l'Exili el 8 de maig, que és el dia que se celebra l'alliberament d'Europa del nazisme. Però, a veure, el 8 de maig del 45, com va influir en la vida d'un exiliat?

O també es preveu que el 31 d'octubre, que va ser el dia que les Corts van aprovar la Constitució, sigui el dia per celebrar les víctimes del franquisme. Però el text constitucional és una eina, realment, o el que va fer és ocultar el dolor de les víctimes? Aquí em remeto, per falta de temps, al pròleg de Josep Fontana al llibre *Jueces, pero parciales: la pervivencia del franquismo en el poder judicial*, que no puc llegir per falta de temps. Per tant, el títol segon, «Del dret a la justícia», nosaltres no sabem com catalogar-lo.

Realment, si volem reparació, exercir sobirania, emplacem..., el Govern de la Generalitat hauria d'entomar la iniciativa «Bombes d'impunitat», una iniciativa dirigida a obtenir el rescabament pels danys de guerra provocats en terra catalana per l'aviació feixista italiana a través d'una demanda per la via civil contra l'Estat italià que surt de la societat civil organitzada. Només amb actes com aquests aconseguirem una verdadera reparació.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Numen Mestre, Àngel Carrero, Pere Valverde, Joaquim Puig i Pidemunt... Segur que els hi dic aquests noms i a molts de vostès no els sonen, i segurament molta gent a Catalunya no sap qui són. Són quatre militants del PSUC afusellats al Camp de la Bota el 17 de febrer de 1949. Feia deu anys d'aquesta suposada reconciliació i d'aquests quaranta anys de pau que va suposar el franquisme, que diuen alguns.

I segurament el fet de que molta gent a Catalunya no conegui aquests noms o els de milers i milers de militants de moltíssimes tradicions polítiques que van lluitar per defensar la llibertat, la democràcia, les millores laborals, l'autogovern i el català –hi insisteixo, de moltes tradicions polítiques diferents– és el que, en definitiva, també fa que tingui més sentit que mai la posada en marxa d'una llei de memòria democràtica.

És veritat que Catalunya n'ha estat punta de llança durant molt de temps, però creiem que pot anar molt més enllà del que hem anat fins ara. En definitiva, jo crec que és de rebut que a Catalunya, per exemple, persones com l'Àngel Rozas, el Miguel Núñez, la Tomasa Cuevas, la María Salvo, el Sebastià Piera, el Gregori, el Guti..., hi insisteixo, gent de moltíssimes tradicions polítiques –evidentment, jo recullo la meva–..., però, en tot cas, que tothom sàpiga qui són i, en definitiva, què van donar al llarg de la seva vida.

Podríem –i estic segur que, en aquest cas, Esquerra Republicana, el Partit Socialista, i evidentment també altres grups de la cambra, no em vull deixar ningú– estar citant, jo crec, durant totes les intervencions, milers de noms –també d'altres tradicions polítiques, com, per exemple, Unió Democràtica també–... Per tant, podríem estar citant aquests noms.

I, en definitiva, «memòria democràtica» –i crec que tampoc no hem de caure en la trampa que volen alguns– també és una forma de reivindicar l'alegria i l'esperança, i no caure en aquesta política de l'odi, i també és una manera de mostrar que l'amor pot guanyar l'odi. Perquè crec que també, quan parlem de memòria democràtica, no ens hem de concentrar només en justificar-nos o en col·locar-nos a la defensiva. També hem d'explicar els avenços democràtics que va suposar, en aquest cas, la Segona República: dret a vot de les dones, dret al divorci, dret a l'educació pública.

Això va ser, en definitiva, segurament la Segona República per a milers i milers d'homes i dones treballadores de Catalunya i de tot l'Estat. I això és el que hem de reivindicar, també, i això és el que hem d'explicar. I això cal que milers també de persones de Catalunya, però especialment de joves, ho coneguin i ho sàpiguen, perquè, si no, deixarem el terreny adobat perquè l'ou de la serp acabi explicant una història que no té res a veure amb la realitat.

I crec que val la pena també reivindicar i que la gent conegui –per exemple, enguany– experiències unitàries en defensa de l'autogovern, de les llibertats democràtiques de Catalunya i també dels avenços socials, com, per exemple, l'Assemblea de Catalunya, que enguany fa cinquanta anys.

I aquí aprofito també per introduir alguns elements de la llei que per nosaltres són importants. Crec que fora bo que el Memorial Democràtic depengués del Parlament de Catalunya, i no del govern de torn. I ho dic perquè, segurament, si aquest any no tenim un aniversari com Déu mana dels cinquanta anys de l'Assemblea de Catalunya és perquè els canvis moltes vegades de govern que suposen també canvis dels equips directius del Memorial Democràtic no es corresponen amb la feina..., que crec que hauria de ser una feina compartida i, a més a més, impulsada pel conjunt del Parlament de Catalunya. Aquesta és una de les propostes que nosaltres farem.

Igual que l'Institut Català Internacional per la Pau, que depèn del Parlament de Catalunya, crec que el Memorial Democràtic hauria de ser una institució de país, una institució del Parlament de Catalunya i que estigués al servei de la ciutadania de Catalunya, independentment del govern que tinguem. I en això també coincideix-ho amb el que es deia, perquè crec que la memòria democràtica i la memòria, evidentment, del que va suposar la defensa de les llibertats i de la democràcia durant quaranta anys de franquisme és un element que hauria de ser transversal al conjunt del país, si realment volem combatre el que suposa l'emergència de pràctiques, evidentment, absolutament antidemocràtiques i de feixisme.

I quan es parla d'unitat i es parla, per exemple, de pactes contra l'extrema dreta i el feixisme..., té a veure amb això. Per exemple, també una de les reivindicacions que se'ns trasllada des de les entitats de memòria democràtica i que també recull la llei, i que, per exemple, no?, situa l'Enric Cama, un militant també de pedra picada que

crec que hauria de ser una institució de país, que ara és a Terrassa i que es dedica a estendre el que va suposar la lluita antifranquista, és que la memòria democràtica també ha de formar part del currículum escolar de l'educació tant a nivell de primària com secundària i, evidentment, també universitària. És la millor manera d'explicar el que va suposar la Segona República, però també quaranta anys de negra nit i de foscor.

En definitiva, com diu l'Enric de manera reiterada, no pot ser que la memòria democràtica pateixi Alzheimer, perquè és el millor instrument de defensa de les nostres llibertats i de la nostra democràcia, per insuficients que siguin. També va explicar que –és veritat– Franco va morir al llit, però el franquisme no va morir al llit, va morir als carrers defensat per milers d'entitats, partits polítics... (*Remor de veus.*) No, no, el franquisme va morir al carrer defensat, per exemple, en aquest cas..., aquells anys, per exemple, en el cas de la SEAT. Vostès estan dient que els obrers de la SEAT no van tombar el franquisme des de les lluites i les vagues generals que van convocar? I tant, que van tombar el franquisme. I això no vol dir que la democràcia a Catalunya, també, i a l'Estat no s'hagi d'eixamplar i s'hagi de millorar.

I acabo amb una petita història que segurament els deurà quedar, a alguns, molt lluny i a alguns els queda molt a prop. És la història d'un petit poble de Càceres, a tocar de la província de Toledo, que es diu Alía. L'any 1936 hi varen entrar les tropes franquistes. El seu alcalde va ser afusellat simplement per intentar defensar allò pel qual havia sigut escollit. Era un alcalde socialista. Era el meu besavi; el meu pare no va conèixer mai el seu avi. Va ser afusellat al costat d'Alía, no sabem on està enterrat. Es deia León Cid.

Jo simplement espero que això mai més torni a passar al nostre país, i que, per tant, aquesta llei de memòria democràtica faci que mai més ningú oblidí qui era León Cid, qui eren els milers i milers d'homes que van lluitar per defensar la democràcia en aquest país.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats... Estamos ante una proposición de ley del Grupo Parlamentario Socialistas i Units per Avançar que desconozco de entrada si ha generado alguna disputa interna o alguna reticencia por parte del ala nacionalista más moderada de la coalición electoral que da origen al grupo parlamentario; pero, de ser así, ni me extraña ni importa, tampoco, porque de la lectura de la proposición de ley, especialmente de la lectura de su preámbulo, de su exposición de motivos, lo que se infiere es que estamos ante una proposición de ley marca PSC.

No me atrevo siquiera a mentar al PSOE, aunque fuera el nuevo PSOE de Sánchez. Y no lo hago porque, si comparo la exposición de motivos que arguye el PSC para sustentar su necesidad perentoria de volver a legislar sobre la memoria democrática frente a uno de los períodos más negros de nuestra historia contemporánea con los que utiliza el propio Gobierno de Sánchez para su proyecto de ley de memoria democrática o con el preámbulo de la Ley 14/2018, de 8 de noviembre, de memoria democrática, de Aragón, aprobada en las Cortes de Aragón a instancia del Gobierno socialista del señor Lambán, el sesgo maniqueo de esta proposición de ley se percibe a simple vista. No sé si tiene que ver con la voluntad del propio Partit dels Socialistes de Catalunya o tiene algo que ver con las fuentes de las que ha bebido para plantear esta proposición de ley. En realidad, tampoco importa demasiado.

Que hoy debatamos esta proposición de ley, que volvamos a debatir en este Parlamento sobre la memoria democrática, que ya cuenta con una amplia legislación en Cataluña –ha quedado dicho, buena parte de ella impulsada por el propio PSC–, nos da una idea clara de las prioridades del grupo parlamentario que encabeza la oposición, el grupo que se ha autoproclamado «gobierno alternativo» o «gobierno en la sombra» y que en realidad nos parece más la sombra de un desgobierno.

Esta proposición de ley ha sido admitida a trámite por la Mesa del Parlamento el 6 de julio de 2021. Que esta proposición de ley es una prioridad, parece que de urgencia extrema, para el Partit dels Socialistes de Catalunya queda patente en la

propia exposición de motivos, cuando hace referencia –leo literalmente– al «projecte de llei de memòria democràtica d'Aragó publicat al Butlletí Oficial de les Corts d'Aragó en data 10 d'agost de 2017 i encara en fase de tramitació». La prisa por presentarla y posteriormente tramitarla no les ha permitido percatarse de que ese proyecto de ley que citan ya es ley en Aragón desde el 8 de noviembre de 2018, hace ahora casi tres años.

Una prioridad para el PSC parece que compartida por su casa matriz, con el PSOE de Sánchez, que también en estas fechas está tramitando otra ley de memoria democrática en las Cortes Generales, esta vez como prioridad del Gobierno de España, no como prioridad de una sombra del gobierno, como es el caso que nos ocupa.

En todo caso, llama poderosamente la atención que, con la que está cayendo, con el desmadre energético que tiene su principal indicador en un precio de la electricidad desbocado, con la gestión caótica que se ha hecho durante meses de la crisis sanitaria –una gestión caótica que se produjo especialmente cuando el hoy líder de la oposición de este Parlamento era ministro plenipotenciario de Sanidad–, con la incertidumbre sobre la evolución de la economía –en toda España, pero de forma especial en Cataluña–, con el crecimiento constatado del incivismo y la violencia en las calles de muchas de nuestras ciudades, con la precariedad laboral que condena a la mayoría de nuestros jóvenes a no poder emanciparse, con los miles y miles de ciudadanos que están sufriendo la lacra del paro de larga duración –especialmente entre los mayores de cincuenta y cinco años–, con la preocupación creciente por poder contar con una pensión digna cuando llegue la jubilación, con los miles de familias que viven en el umbral de la pobreza y que están expuestas a un elevado riesgo de exclusión social, con la dificultad que tienen muchas familias –y, de forma especial, nuestros jóvenes– para acceder a una vivienda digna, con los miles de autónomos que han padecido y aún padecen los efectos perniciosos de la crisis de la covid-19..., en suma, con el sinfín de preocupaciones –estas sí, realmente perentorias– que acucian a nuestros conciudadanos, la prioridad del PSC, no sé si siguiendo miméticamente el interés de su partido matriz, del PSOE, es legislar de nuevo sobre la memoria democrática, y utilizar otra vez el comodín que ya ha utilizado anteriormente para desviar la atención de la ciudadanía, el comodín que

tiene el nombre del dictador que, para nuestra desgracia como nación, estableció un régimen nefando que la voluntad del pueblo español quiso superar con la Transición de 1978 y que –conviene no olvidarlo– acabó muy poco después de su primer enterramiento hace ya casi cuarenta y seis años. Ustedes saben perfectamente a qué comodín me refiero.

En cualquier caso, Ciudadanos, el Grupo Parlamentario de Ciutadans, reiteramos en este debate de totalidad la condena al golpe de Estado de 1936, a la Dictadura y a la represión ejercida durante la Guerra Civil y la larga posguerra. Creemos que las víctimas de ese período negro deben tener memoria, justicia y reparación, y que una sociedad democrática debe buscar la garantía de no repetición. En esta cuestión primordial para la democracia no nos ponemos de perfil.

Como tampoco lo hacemos en el reconocimiento, la memoria, la justicia, la reparación y la garantía de no repetición de las víctimas del terrorismo, sea este del color que sea. Y, en ese sentido, lamentamos la facilidad con la que los socialistas, con la connivencia del PSC, están contribuyendo hoy a blanquear esa otra dictadura, la del terror, que estuvo matando durante casi cuarenta años después de haberse recuperado la democracia. Esto también es memoria democrática, y en ese espacio de la memoria el PSOE –y, por tanto, el PSC– parece tener algo de amnesia, vista la condición de socios preferentes de los herederos de ETA y de los grupos políticos que justifican, por la vía de los hechos, el imperio del terror que quisieron imponer al conjunto de los españoles.

En suma, habiendo como hay legislación específica y suficiente en España y en Cataluña para mantener la memoria democrática de las víctimas de la Dictadura franquista, lamentamos que no se tenga en cuenta que la mayoría de los ciudadanos españoles hoy en día son hijos de la Transición, no de la Guerra Civil. La memoria democrática que nosotros reivindicamos incluye también a la de los miles de víctimas causadas en España por el terrorismo en todas sus formas. Esas víctimas que, cada vez que celebran un acto de recuerdo y homenaje, son ninguneadas por la Administración de la Generalitat y, para más inri, por el Ayuntamiento de Barcelona, que gobierna el PSC de la mano de Podemos, de Colau.

Condenamos al dictador totalitario que sojuzgó a los españoles durante buena parte del siglo XX como lo hacemos con todos los dictadores que en el pasado o en la actualidad han sometido o someten a sus pueblos a regímenes totalitarios y de terror, algo que por desgracia no comparten todos los grupos parlamentarios de este Parlamento.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té ara la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, tres consideracions molt telegràfiques. Primera, el senyor Pedret, habitualment rigorós en les seves afirmacions, ha començat amb una falsedat de llibre. Ha dit textualment que «les democràcies no militants es protegeixen amb les lleis de memòria històrica o memòria democràtica». Fals: les democràcies no militants –i només cal fer una miqueta de política comparada– es protegeixen amb el compliment de la llei vigent i el prestigi de les seves institucions.

De fet, el que passa aquí, aquesta obsessió malaltissa amb la Guerra Civil, només passa aquí. Són moltes més les democràcies no militants amb guerres civils pretèrites que no es passen tot el dia donant voltes al mateix tema i que no tenen cap tipus de llei de memorial democràtic, de memòria històrica o de com se'n vulgui dir.

Segona consideració: efectivament, ho ha dit vostè, nosaltres en aquest Parlament hem votat determinades coses per consens –per cert, algunes, sent jo mateix portaveu del meu grup parlamentari– i hem arribat a acords amb altres portaveus de formacions polítiques diametralment diferents. Nosaltres el que buscàvem era, de manera encertada o no, la voluntat de l'esperit de la Transició.

Però –i aquesta és la tercera reflexió– el que tenim aquí és una esmena a la totalitat a qualsevol esperit de concòrdia. Fa la sensació, de vegades, que quan en aquest Parlament s'arriba a un consens en aquesta matèria, a un consens de mínims, a vostès no els hi agrada. No els hi agrada perquè els hi trenca la fotografia que ja

estan fent servir de fa tant de temps, que és aquesta mena de trencadissa impossible de reconciliar. I aleshores volen tornar a anar un pas més enllà.

No tenien cap necessitat de presentar aquest text, quan s'ha arribat a acords en matèries concretes però que són capaces de suscitar un mínim consens, no? Per tant, si el seu objectiu era trencar el consens –que vostè mateix s'hi ha referit– que s'havia aconseguit en legislatures anteriors en algunes coses concretes, han tingut èxit, els hi he de dir: tornen vostès a trencar qualsevol possibilitat de consens, amb el text absolutament ple de prejudicis que avui porten.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Benvinguts, especialment les persones que hi ha avui entre el públic. Festival, eh?, festival. Aquí, quan es parla d'història, tothom creu que pot parlar d'història i pot fer no història, sinó historietes. Però bé, ja hi estem acostumats, eh?

La llei de memòria que proposa avui el PSC és la llei de memòria democràtica. Nosaltres hi estem d'acord, i votarem, evidentment, en contra de l'esmena a la totalitat. Estem d'acord en que aquest Parlament ha de proposar i ha de participar en la proposta de fer una llei de memòria conjunta que actualitzi totes aquestes polítiques de memòria que hem de fer.

Evidentment, com ja he dit, votarem en contra de l'esmena a la totalitat de VOX per les raons habituals que votem en contra de VOX i en contra de tota proposta de l'extrema dreta, perquè aquí mai, mai, mai hem vingut a naturalitzar l'extrema dreta, i sempre votarem en contra del feixisme, i molt menys en una llei de la naturalesa que ara estem presentant, una llei de naturalesa democràtica i, per tant, antifeixista.

S'han sentit moltes coses, eh? Hem arribat a sentir des de Franco, les dictadures, els feixismes...; per descomptat, «todo es ETA»... Fins i tot hem parlat d'històries, historietes, i, evidentment, de revisionisme històric, de pseudohistòria –m'ha semblat

sentir parlar el pseudohistoriador Pío Moa, quan sentia algun dels representants de l'extrema dreta parlar.

Han sortit molts debats, i molts debats que tenim habitualment els historiadors entre història o memòria, la memòria històrica o la memòria col·lectiva. Jo, personalment, crec que la memòria històrica és un oxímoron. I defenso més la idea de la memòria col·lectiva –la *collective memory*–, que és al que estem habituats els historiadors quan treballem temes de memòria històrica pel món –no pas la memòria històrica, sinó la memòria col·lectiva.

És evident que hi han unes necessitats sorgides..., hi ha un context històric, hi ha un context social, un context acadèmic al que fa referència aquesta llei de memòria històrica. Un context històric, social, com és el franquisme sociològic, que encara persisteix en les institucions espanyoles; que, evidentment, encara persisteix.

Aquest matí vostès han rigut molt quan el diputat Rius ha parlat de postfranquisme, però és que resulta que existeix, aquest concepte. Aquest concepte desenvolupat per l'historiador Enzo Traverso..., parla del postfeixisme, del postfranquisme. Aquí podem parlar d'aquesta Transició que tenim al segle XXI, del feixisme del segle XX al segle XXI –ell l'anomena «postfeixisme»–, amb característiques dominants: per exemple, l'ultranacionalisme, la xenofòbia, especialment sota la forma de la islamofòbia. El propòsit fonamental és l'anticomunisme i l'antisemitisme. No sé si els deuen sonar, aquestes frases que s'han dit en aquest hemicicle aquest matí: «Ustedes están promoviendo y financiando el islamismo», o, per altra banda, «hordas totalitarias comunistas». Pensen..., i facin referència al que és el postfeixisme i qui diu aquestes frases.

És evident que hi ha una manca de ruptura democràtica a l'Estat espanyol. I és evident que necessitem una llei de memòria col·lectiva, de memòria democràtica, per posar en relleu totes aquelles memòries, per fer front a tota aquella violència que hi va haver contra la gent, contra els valors democràtics.

És evident que hi ha un fracàs de les polítiques de memòria a l'Estat espanyol, i per això s'han d'actualitzar, les polítiques de memòria. És veritat que hi ha un fracàs fins i tot del concepte, d'aquest concepte de la mal anomenada «Transició democràtica». Jo els he parlat moltes vegades de la mal anomenada «Transició democràtica»,

aquesta transició modèlica que està, evidentment, devastada, aquesta *transición sangrienta* del llibre de Mariano Sánchez Soler, que, evidentment, desmunta tota aquesta *transición modélica*. És un fracàs de la llei espanyola que també ha donat un fracàs a les polítiques preses de memòria, amb una dretanització de les polítiques estatals.

És evident –i s'ha explicat aquí–: l'augment de l'extrema dreta ha afavorit aquestes polítiques estatals, que se n'han anat cap a la dreta amb l'exaltació del populisme d'extrema dreta i la dretanització de totes aquestes polítiques, però és que estem normalitzant en molts camps el franquisme, normalitzant les polítiques franquistes, així com les diferents commemoracions.

I no els haig de parlar del que ha passat al Valle de los Caídos, amb aquesta... Després de quaranta anys de mort el dictador, resulta que encara el teníem enterrat al Memorial del Valle de los Caídos i que el Valle de los Caídos encara és un memorial franquista, d'exaltació del franquisme. O el que passa amb les misses al *caudillo* cada 20-N. O el que va passar a Barcelona el 12 d'octubre, amb l'exaltació del feixisme, i que no passa re. O el que està passant amb el nomenclàtor franquista, que està tornant a Oviedo, o, per exemple, a altres pobles governats pel PP i amb el suport de VOX a Andalusia.

Aquest desenvolupament que volen tornar a veure ells, el desenvolupament de la història entre botxins i víctimes, aquesta *reconciliación nacional* a la qual fan sempre apel·lació... És evident que ens hem equivocat: aquí no hi ha d'haver *reconciliación nacional*, sinó que el que hi ha d'haver és un projecte democràtic de construcció d'una història col·lectiva, d'una història democràtica, una història on no s'exaltin les divergències, els genocidis, el que va passar al segle XX, sinó que es puguin treballar altres tipus de memòries col·lectives, de revolucions col·lectives, com la democràcia, la conquesta de la democràcia, les grans lluites col·lectives a nivell laboral, la llibertat sexual, els avenços socials.

Però és evident que hem de fer una llei integral de memòria. Nosaltres treballarem perquè així sigui. També treballarem perquè –com s'hi ha compromès el Govern– hi hagi un text –que ja s'hi està treballant i que s'entrarà en breu– que tingui un accent més català, que hem trobat a faltar en aquest text del Partit Socialista. Un accent

català que, per exemple, faci incís en l'intent franquista de genocidi cultural que vam viure els catalans; que faci incís i reparació en la gent que va ser perseguida per parlar català, en les institucions catalanes que van ser perseguides durant el franquisme. O que hi hagin commemoracions en el calendari..., que sigui un calendari català, i que, per tant, se'n treguin les referències que hi han a les normatives estatals.

Tenim competències, a la Generalitat, i, per tant, creiem que hem de defensar una llei integral i catalana des de Catalunya.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Maria Jesús Viña.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. D'avui en un mes, lo dia 20 de novembre, farà quaranta-sis anys de la mort del dictador al llit i deixant ben lligada la seua successió en forma de monarquia borbònica –que encara avui patim– com a hereva d'aquell règim que va durar quaranta anys.

Un règim feixista que va assassinar, espoliar i humiliar els defensors de la llibertat i la democràcia i que va dur a la mort i a l'exili milers d'homes i dones per haver defensat la República, la democràcia i la llibertat. Un règim feixista que va imposar la por, lo silenci i la submissió, també amb un sistema educatiu controlat ideològicament i amb la complicitat dels poders de l'Església. Un règim feixista que va perseguir sistemàticament no només per ideologia, també per raó de gènere i identitat sexual, per creences religioses o per origen, situant estos col·lectius a l'extrem de l'arraconament social públic intencionadament. Un règim que fins a l'últim dia va continuar perpetrant execucions –parlo del setembre de 1975–, sentències de mort a les portes d'una suposada «Transició modèlica».

La d'avui és la meua primera intervenció al faristol. I parlar de temes de memòria democràtica per a mi és molt, molt emotiu, sent com soc neta de republicans que

van patir l'exili i la repressió. Republicans que van defensar la democràcia i les llibertats i que per este motiu van patir repressió, tal com la pateixen encara alguns dels nostres companys. Perquè els republicans estem compromesos amb la defensa de les llibertats i de la justícia, i este compromís mos porta i mos ha portat a treballar de manera efectiva per la restitució de totes les víctimes del franquisme. La memòria hi ha de ser per a ells i per a elles, i sobretot per als que estem aquí i per als que vindran. Veritat, justícia, reparació i futur lliure.

És per això que el 2017 lo conseller Raül Romeva –avui també represaliat– va presentar el pla d'obertura de fosses. Calia traure els morts de les cunetes i dignificar totes les persones que van morir lluitant per la República o que van ser assassinades per la repressió. No era només qüestió de justícia, era un deure moral.

El 2017, des de la conselleria de Justícia, de la mà del conseller Carles Mundó –també represaliat a dia d'avui– se va aprovar la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, una llei per anul·lar les sentències i els judicis sumaríssims del franquisme, que, tal com deia ja llavors el conseller, era un deute pendent amb les víctimes represaliades i condemnades injustament per les seues idees i pels seus actes polítics.

La consellera Ester Capella, des de la conselleria de Justícia, va continuar impulsant estes polítiques de memòria democràtica seguint amb l'obertura de fosses i apostant per reactivar els diferents espais dedicats a la memòria, i impulsant de manera decidida la retirada dels símbols franquistes de l'espai públic. Com a tortosina i com a ebrenc, no puc deixar d'agrair-li els esforços i tota la feina que es va fer des de la conselleria i el departament per poder fer efectiva la retirada del monument de la vergonya, del monument franquista, del mig de riu de Tortosa, que encara no ha pogut ser retirat, però segur, segur, que, com lo feixisme, es tornarà. *(Alguns aplaudiments.)*

Fa catorze anys que este Parlament ja va ser pioner en l'aprovació de polítiques públiques de memòria, amb l'aprovació de la llei del Memorial Democràtic; la llei sobre localització i identificació de persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la Dictadura franquista i dignificació de fosses comunes; la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, i, en la darrera legislatura, la llei de desaparició

forçada de menors a Catalunya. Però tenim pendent aprovar la Llei de memòria democràtica, una llei general que –ho recordo– repara i nos blindava davant de l'auge de l'extrema dreta. A l'última legislatura, malgrat que la tasca de la conselleria ja estava molt avançada, no es va poder presentar en esta cambra per a començar-ne la tramitació; però ho hem de fer, tenim l'obligació històrica, moral i política de fer-ho.

I precisament per això, també, en el darrer debat de política general vam aprovar una proposta de resolució d'Esquerra Republicana i de Junts que instava el Govern a presentar al Parlament el projecte de Llei de memòria democràtica. I estem aquí per fer-ho possible, per dotar com sigui d'una llei de memòria democràtica este país. Que arribarà tard, però que ha d'arribar.

Una regulació en la que puguen confluïr totes estes lleis vigents; una llei que ha de tindre com a objectiu la reparació de totes les víctimes –persones, col·lectius, organitzacions cíviques, culturals, sindicals– que van lluitar per la llibertat i per la democràcia, i que van patir repressió i violència no només durant la guerra i l'època franquista, sinó també durant la Transició. I no nos podem oblidar d'ells, de tots estos col·lectius i organitzacions que també són i han estat víctimes d'este període de la història i per als quals també cal una reparació i un reconeixement. I nos agradaria que en l'articulat de la seua llei hi figuressin com a tals, no només esmentats en alguns dels articles.

I, per posar un altre exemple del que també veiem en la seua llei, no compartim les dates commemoratives que hi proposen. I per això, en la tramitació al Parlament, ho esmenarem, ho negociarem, i segur que trobarem la complicitat de tothom per a poder-ho rectificar.

Però que hi hagi lleis pioneres aquí no amaga la covardia del Govern espanyol i els dèficits en memòria democràtica. Tinguin valentia per anar més enllà, allí on tenen el poder.

En definitiva –i acabo–, necessitem una llei de memòria històrica, i no la podem cenyir només a un trosset de la història. La memòria ha de ser garantia de no oblit. Perquè, si no oblidem, reafirmem les conviccions i sobretot les vides de qui ho van perdre tot per unes idees, i evitem que el feixisme torni a campar impunement.

Una llei que nos permeti aprofundir en la nostra història des del 1931 fins al 1980, analitzar i defensar les llibertats i la democràcia del període republicà, analitzar la repressió del règim franquista i analitzar els moviments socials i polítics que van lluitar per restituir les nostres institucions durant la Transició. Perquè només tenint present el passat es pot prevenir la repetició, i perquè davant d'anys de silenci només nos queda la memòria.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de la proposició de llei.

Iniciem la votació.

La votació de l'esmena a la totalitat ha obtingut 13 vots a favor, 114 vots en contra i 6 abstencions.

Atès, doncs, que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Proposta de resolució sobre el compromís de Catalunya amb la reconstrucció del Kurdistan

250-00225/13

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, el debat i votació de la proposta de resolució sobre el compromís de Catalunya amb la reconstrucció del Kurdistan. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Per tant, per presentar aquesta iniciativa, iniciarem el debat amb els grups parlamentaris proposants, i, a continuació, obrirem el torn de posicionament per a la

resta de grups parlamentaris. Els torns d'intervenció seran de deu minuts per a tots els grups.

Així doncs, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Per començar, una salutació a les companyes que estan aquí del moviment de solidaritat amb el poble kurd, companyes amb qui vam compartir fa uns mesos un viatge a Rojava per conèixer l'Administració del Nord-est de Síria, aquesta Administració que avui en aquest Parlament reconeixem com un actor legítim.

L'any 2014, en aquest hemicicle, en un debat sobre l'acció exterior, el meu grup parlamentari deia: «Avui més que mai també és necessari que girem la nostra vista davant del poble kurd, sobre totes les situacions que viu a Turquia, a l'Iraq i a Síria.» Del 2014 al 2021 aquesta frase segueix sent plenament vigent; de fet, és una necessitat. Perquè, de fet, no fa molt temps, només unes poques persones haurien pogut preveure l'emergència d'una revolució al nord-est de Síria, o ni tan sols creure-s'ho.

Així que la primavera de 2011, quan el moviment d'alliberament kurd va declarar la seva intenció de construir una societat entorn del concepte de confederalisme democràtic, poques persones van ser conscients del tema. Tampoc van estar atentes quan el Partit de la Unió Democràtica –el PYD–, part del moviment d'alliberament kurd, va establir el Consell Popular del Kurdistan Occidental com a paraigua participatiu i democràtic per al poble i per als seus diversos actors polítics.

Un nombre reduït de persones el va reconèixer quan el juliol de 2012, a Rojava, les revoltes populars van establir un sistema democràtic després d'haver alliberat ciutats i pobles de la dictadura que vivien a Síria. Aquestes revoltes van marcar l'inici d'una revolució contemporània de profunda importància massa sovint ignorada, bandejada i oblidada.

Al gener de 2014, en un segon pas, les tres regions principals de Rojava van emetre una declaració d'autonomia democràtica; van crear, d'aquesta manera, administracions autònomes i democràtiques per assegurar-se que el seu nou sistema seria inclusiu i plural, construint així una tercera via al conflicte que es vivia a la regió. Però no va ser fins aquell moment, entre setembre de 2014 i gener de 2015, quan les forces de defensa de la revolució van dur a terme una resistència impressionant contra l'Estat Islàmic, a Kobane, que finalment el món va obrir els ulls. Finalment, tard, i, finalment, de manera massa sovint estigmatitzadora. Vam descobrir llavors les guerrilleres revolucionàries, quan feia anys que existien, quan en aquella regió i en aquell moviment feia anys que el feminisme era una realitat, feia anys que s'havia instaurat un sistema d'igualtat entre homes i dones.

Com deia, va ser llavors quan el món finalment va mirar la regió. I des de llavors molts grups revolucionaris, democràtics, d'esquerres, socialistes, llibertaris i grups vinculats a la defensa dels drets humans són conscients de l'existència, al nord de Síria, d'una regió lliure, una regió lliure anomenada Rojava, o una regió ara ja anomenada Administració Autònoma del Nord-est de Síria, perquè va més enllà de les fronteres clàssiques del Kurdistan.

Però fem una mica d'història per posar en context la qüestió kurda. Perquè la qüestió kurda representa un dels conflictes més complexos i violents d'Orient Mitjà, i segueix sent un conflicte en espera d'una solució. Mentre no siguin discutides àmpliament les seves dimensions, el conflicte persistirà i inclús s'agreujarà, creant així problemes nous i de major repercussió; conflicte que requereix també reconèixer i condemnar la dictadura de Turquia i la violència que exerceix l'Estat turc en contra del poble kurd.

Com que la regió de població kurda es troba repartida entre els territoris actuals d'àrabs, perses i turcs, aquesta qüestió exerceix una influència determinant sobre una gran part de l'Orient Mitjà. És per això que és encara més necessari trobar una solució; una solució que parteixi del reconeixement de l'existència del poble kurd; una solució que no pot ser només per a una part del Kurdistan. Una solució per a una part del Kurdistan afectarà, o afectaria, directament les seves altres parts, així com a països veïns.

Així, veiem com la solució o la revolució al nord-est de Síria el que fa és generar una reacció violenta, virulenta, del Govern d'Erdoğan, ocupant territori de Rojava, ocupant territori de Síria, mentre la comunitat internacional mira a un altre costat. Veiem com Erdoğan intensifica la violència contra la població turca kurda a Turquia, però veiem també com Erdoğan intensifica la violència contra la població kurda a l'Iraq. I, davant de tot això, la comunitat internacional mira a una altra banda. De fet, la comunitat internacional segueix considerant Turquia com la potència aliada a la zona. I, sí, Turquia serà el segon exèrcit de l'OTAN, Turquia serà una potència internacional que va creixent, però cal posar fre a la dictadura i a la massacre que exerceix dia a dia el Govern d'Erdoğan.

És per això que el primer pas del procés de resolució ha de ser el reconeixement i la definició del conflicte. En vistes a la qüestió kurda, una definició realista del fenomen kurd és extremadament important. Una regió que ha vist, durant molts anys, com la seva ubicació el que acabava provocant era que els interessos de les potències internacionals afectessin la població que vivia allà sense tenir-la en compte. Una regió interessant geoestratègicament, amb alguns dels recursos naturals més indispensables perquè la societat occidental pugui sobreviure. I, per tant, hem ignorat una vegada i una altra la realitat i la situació que vivia la població kurda.

I és que durant molts anys hem girat la cara a un moviment que, com deia, ha patit una repressió inaudita. I avui és de rebut, quan parlem de la revolució de Rojava, de l'Administració del Nord-est de Síria, reconèixer que aquest moviment d'alliberament no es podria entendre sense l'existència del PKK, o sense la figura de Abdullah Öcalan, segrestat, aïllat en una presó en una illa des del 1999. I, per tant, és de rebut també que aquí avui quedi clar el missatge de llibertat d'Abdullah Öcalan, però llibertat a les milers de represaliades kurdes que porten anys a la presó sense cap judici just.

I, per anar acabant, a Catalunya durant molts anys hi ha hagut qui ha mantingut la flama de la solidaritat amb el poble kurd. Avui no estaríem aquí sense quaranta anys d'existència del CIEMEN, que, en solitari durant molts anys, establia relacions amb el moviment kurd. Però avui tampoc seríem aquí sense plataformes o col·lectius com

la plataforma Azadî, que porta els darrers anys assenyalant els interessos turcs aquí a Catalunya, assenyalant les contradiccions que també aquí vivim amb les nostres relacions exteriors, que mentre per un costat exercim solidaritat, per l'altre potenciem o contribuïm a que l'exèrcit d'Erdoğan continuï bombardejant la zona del Kurdistan.

Avui és un pas important per al moviment kurd, és un pas important perquè és el primer Parlament que reconeix l'administració del nord-est de Síria i que, per tant, reconeix implícitament l'aportació política a través del confederalisme democràtic; una proposta política basada en la democràcia, basada en el feminisme, basada en una altra manera d'entendre l'economia i basada en el reconeixement de la diversitat, tant religiosa com d'ètnies, que viu la zona.

Però avui també és un dia important per nosaltres, perquè avui a mi o a nosaltres ens agradaria pensar que si els kurds diuen que l'únic amic que tenen són les muntanyes, a partir d'avui tenen un altre amic, que és el poble català.

Per tant, moltes gràcies. Esperem que s'aprovi aquesta proposta de resolució i *biji* Kurdistan!

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, tinc la sensació que segurament les persones que presentem aquesta proposta de resolució, que és presentada per quatre grups parlamentaris, podem caure en la repetició, no?, perquè al final molts farem el mateix recorregut. Però crec que el que sí que és important és el que ha comentat una mica la diputada Reguant: que sigui aquesta la primera vegada que un parlament reconeix una administració autònoma que està basada en un moviment que reivindica i que posa a la pràctica –no només ho reivindica, sinó que efectivament ho porta a la pràctica– l'autogestió, la participació, el govern des de baix, i una feminització de la política i una gestió de la política amb principis feministes.

I crec que és important que ho fem, perquè, malauradament, quan parlem de Síria, aquí al Parlament, i quan en general es parla de Síria degut al conflicte que viu, parlem de drames molt grans que s'estan vivint, no?, de la quantitat de gent que està morint, de la quantitat de gent que està fugint, del drama que viu el Mediterrani quan milers i milers de persones que fugen del conflicte sirianès moren, o arriben i no tenen una bona acollida i no tenen unes vies segures, com la Unió Europea, com la comunitat internacional està d'esquena a aquest conflicte sirianès.

Però dintre de Síria, com ja s'ha comentat, també hi ha una llavor; una llavor de construcció, una llavor de proposta, una llavor, a més a més, de la qual aprendre, que malgrat la dificultat i el context bèl·lic en el qual estan immersos, malgrat totes les pressions i tots els atacs de la comunitat internacional, la capacitat d'un poble organitzat ha sigut capaç de fer-hi front, d'aturar-ho, d'aixecar la veu i de dir: «Hi han altres maneres de fer, i aquí estem nosaltres per posar-hi els cossos per defensar-la.»

Com dèiem, probablement la majoria de la gent coneix Rojava pels greus atacs que va patir fa poc i que continua patint. De fet, els darrers atacs van ser al desembre de l'any passat o ara mateix, a l'agost, quan un bombardeig turc més va matar tres nens i el seu pare a una població de Rojava. Però Turquia és aquell Estat que continua tenint tota la complicitat de la Unió Europea en la seva vulneració de drets humans. I és important dir-ho, i és important afirmar-ho des d'aquí.

Rojava resisteix i Rojava és molt més que la víctima de la tirania turca. El poble kurd és un dels pobles sense estat més nombrosos del món, i la seva reivindicació com a poble i la seva capacitat d'organització i lluita l'ha convertit en un dels principals objectius bèl·lics d'un estat turc que vol reprimir, que vol exterminar i que està perpetuant un genocidi contra el poble kurd. Un estat, l'Estat turc, que, com dèiem, no es caracteritza precisament pel seu respecte pels drets humans i per les llibertats. Un estat, que la Unió Europea hauria d'estar avergonyida de ser la seva còmplice, de l'ús que fa de Turquia per controlar el flux mediterrani per aquella banda del Mediterrani, per controlar i evitar que arribin a Europa els milers de persones que busquen refugi, fugint precisament de la guerra de Síria i altres conflictes.

Ahir precisament parlàvem també, a partir de la interpel·lació del diputat Wagensberg de la situació a l'Afganistan, de com torna a haver-hi també..., tornarem a tenir milers de persones fugint de la situació de conflicte de l'Afganistan, com la Unió Europea continua estant d'esquena a l'hora d'establir vies segures per a totes aquestes persones. Però nosaltres creiem que ara, com dèiem, dintre d'aquesta situació que està vivint aquesta zona, de tot el drama que estan vivint i que cada vegada en parlem, però hi ha poca resposta i poca reacció, venim a parlar del reconeixement i de la solidaritat que des del Parlament, des de Catalunya, fem cap a l'autogovern del poble kurd al nord-est de Síria. I insistim molt a parlar des d'aquest respecte, des de la solidaritat i des de l'aprenentatge, des de l'agermanament, perquè, de fet, tenim molt a aprendre del sistema d'organització política del poble kurd a Rojava.

Jo aniré ràpida, perquè ja s'ha explicat una mica com s'arriba realment a aquesta administració d'autogovern. S'ha parlat també del confederalisme democràtic, inspirat en els plantejaments teòrics i polítics del líder kurd Abdullah Öcalan, que està pres a Turquia des del 1999, juntament amb centenars i centenars de presos polítics kurds. Però nosaltres volem defensar aquest confederalisme democràtic que es basa en estructures de govern autònomes, descentralitzades i des del nivell més proper al ciutadà. Segurament, a moltes de les persones d'aquest Parlament que treballen en els pobles, que treballen en la gestió municipal, en la política municipal, alguna cosa els hi sonarà. És l'essència del municipalisme transformador: privilegiar la participació i l'autogestió de la ciutadania en les polítiques i en la gestió de la vida.

I ho fan a través d'una participació rotativa i equitativa d'homes i dones en assemblees, en consells civils i en càrrecs comunals a diferents nivells i àrees d'una organització que s'autoidentifica a si mateixa com a democràtica, feminista i ecològica. Una presa de decisions que està basada en la democràcia directa i en el consens, que té una unitat mínima a les comunes, que s'organitzen en barris o en districtes, que a cada consell popular és obligatòria la paritat –no recomanada, no, obligatòria, la paritat. Com a mínim, un quaranta-cinc per cent dels dos gèneres ha d'estar present. On també l'elecció de portaveus és dual; no s'escull un representant o una representant, se n'escullen dos i ha de ser sempre un home i una dona.

De fet, a la revolució kurda –també s'ha comentat ja– és central el paper de les dones. És una revolució essencialment feminista, una revolució que combat el patriarcat, que posa les dones al centre. I això ho hem vist, efectivament, en les imatges de les guerrilleres, però que va molt més enllà perquè traspua tota la vida, perquè combat el patriarcat en tots els seus nivells, tant en l'àmbit institucional com en el personal, en el familiar i el social. De fet, no per res, un dels seus lemes és justament que l'alliberament de la societat és l'alliberament de les dones.

Aquestes dones i aquests homes kurds també van ser dels primers en posar fre al terrorisme de l'Estat Islàmic a la regió. Dones i homes valentes, que han posat i segueixen posant els seus cossos per frenar l'avenç de la violència terrorista, que han despertat la solidaritat i el reconeixement mundial per la seva valentia, la seva fortalesa i el seu sacrifici.

El que demanem amb aquesta proposta de resolució és sumar-nos a aquest reconeixement, sobretot des d'una Catalunya amb un teixit social organitzat, amb un moviment solidari i un moviment per la pau que ens ha portat a ser també referents internacionalment d'aquesta solidaritat. De fet, hem tingut, aquest cap de setmana, el Congrés Mundial de la Pau justament a Barcelona, i també creiem que les propostes que els grups portem aquí tenen a veure justament amb aquesta societat organitzada, amb aquest teixit social organitzat que porta més de quaranta anys de solidaritat amb pobles del món. I, en concret –i ja s'ha comentat també–, algunes entitats com el CIEMEN, que tenen una especial línia de treball amb el reconeixement dels drets dels pobles de tot el món, i que creiem que això és una de les coses que des del Parlament hem de reconèixer i hem de contribuir a construir.

Però crec que és important que d'aquí també surtin –que d'aquest compromís, la proposta de resolució és una de les coses que apunta– línies d'acció, línies d'actuació concretes. Hi ha una part de reconeixement de l'autoritat kurda, però hi ha una part també de com, des de Catalunya, hem de treballar per poder-ho enfortir, per poder-hi donar una resposta i per anar més enllà de les declaracions.

Adés, hi han diferents eines. Ho podem fer a través de la cooperació i la col·laboració institucional. De fet, la delegació que es va fer el mes de juliol –hi anava l'Ajuntament de Barcelona, hi anava l'Agència Catalana de Cooperació, hi anaven diputats i

diputades d'aquest Parlament—..., allà es van poder identificar claríssimament línies d'acció. Nosaltres creiem que des de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament s'ha de poder treballar i s'han de poder pensar línies d'intervenció específiques per treballar aquest reconeixement, aquesta col·laboració i l'enfortiment d'aquest sistema d'autogovern i de la resistència del poble kurd a Síria i a Turquia. Hauria de ser una línia prioritària i està reconegut al pla director, però això s'ha de traslladar també amb recursos i amb mecanismes específics, que pugui haver-hi col·laboració de les diferents institucions, però també de les organitzacions socials i de les ONG, que porten molt de temps treballant al territori i que també són aquelles que han estat al peu del canó, fent front al conflicte i treballant, mà a mà, amb les organitzacions del poble kurd que treballen en aquella regió.

Nosaltres creiem que des d'aquí el que hem de fer és avançar un pas més, fer que Catalunya sigui un dels actors internacionals principals en la col·laboració, la cooperació i l'acompanyament del poble kurd, i per això demanem el vot favorable a aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. A continuació i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmasas.

Francesc de Dalmasas i Thió

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats... Diu: «Allò que uneix Occident és la por a Estat Islàmic.» Ho deia l'enyoradíssim John Le Carré en una entrevista que li van fer l'any 2017. Més enllà de fílies i fòbies pels autors literaris, jo sempre he considerat Le Carré un visionari, que precisament feia servir la ficció per acabar explicant allò que ell veia, preveia que passaria en la geopolítica mundial. I quan ell parlava d'aquesta por, a mi m'agradaria que us en recordéssiu, per posar-nos en context, d'aquelles persones que van ser decapitades o que van ser degollades pel Daesh a les costes de Líbia, perquè enviaven..., més enllà de l'aparell de propaganda, que el que pretenia era amagar de por Europa, era explicar que, finalment, Estat Islàmic es

trobava a sis-cents quilòmetres de les costes italianes i que aquell terror i aquella crueltat que havíem viscut i que havíem observat a Síria, i que havíem viscut amb atemptats o amb algunes accions puntuals a Europa, doncs, arribava ben bé al nostre continent.

No comptava, Estat Islàmic, que hi hauria un mur entre Europa i el terror que representava el Daesh en aquells moments. Allà, els aliats i el seu armament d'última generació van entendre, com ara ho han entès a l'Afganistan, que, per molt que tinguis el millor exèrcit del món, per molt que tinguis el millor armament possible, si davant tens un exèrcit fanatitzat, finalment només serà la defensa i la lluita cos a cos la que et permetrà plantar cara. I l'epicentre d'on van sortir aquelles milícies, aquell exèrcit turc, aquelles dones kurdes, aquelles guerrilleres a les quals hem fet referència, era Rojava, era el Kurdistan siríà. I perdoneu, ara que la veig, deixeu-me saludar l'Amina Hussein, que avui ens acompanya, digníssima representant de les dones kurdes a Catalunya, amb qui hem tingut oportunitat de parlar abans. (*Aplaudiments.*) Gràcies per ser-hi; gràcies per la teva determinació; gràcies per ser-hi sempre. Gràcies, Amina.

A Rojava, deia, els kurds van lluitar contra tres fronts principals i realment durs tots tres: l'exèrcit d'Al-Àssad, les forces del Daesh i l'exèrcit turc d'Erdoğan. I no només van lluitar i van guanyar en els tres fronts –i cal recordar avui, malgrat les circumstàncies actuals, que van guanyar en els tres fronts–, sinó que van construir una nova realitat política, que avui el Parlament de Catalunya és el primer que fa aquest reconeixement polític al que és l'Administració Autònoma del Nord-est de Síria. Avui precisament –i per això m'agrada parlar de victòria– fa quatre anys de l'alliberament de Raqqa –mireu com han canviat les coses– amb les forces kurdes, amb els aliats, amb l'exèrcit d'Estats Units, lluitant cos a cos, alliberant la que era la capital d'Estat Islàmic a Síria.

L'any 2015, també sobre el terreny i acompanyat d'alguna diputada que avui també ha intervingut al faristol, vam poder conèixer com s'estava gestant aquesta nova realitat política, aquesta nova realitat administrativa. I es basava sobre un principi que avui s'ha esmentat poc i em penso que és essencial, que és el principi del dret a l'autodeterminació, entès d'una forma clara des dels barris, des dels pobles, des

de la comunitat. Entendre que es construïa una experiència inèdita a l'Orient Mitjà amb tres elements fonamentals, que també s'han anomenat: el municipalisme, el feminisme i l'ecologia social. I aquesta proposta inèdita, aquesta proposta kurda per la democràcia i per la pau, ajuda a entendre també la crueltat, la bestiesa i la forma com han actuat aquests grans enemics: l'exèrcit turc, l'exèrcit d'Al-Àssad i, evidentment, els combatents d'Estat Islàmic.

Aquesta via pacífica, aquesta proposta de resolució pacífica dels conflictes, tot i la resistència que hem explicat avui, és el que reconeixem avui i el que fa tants anys que es reconeix a Catalunya. Jo he tingut un punt –si m'ho permeteu, un apunt personal– d'orgull, perquè, quan el CIEMEN començava a treballar amb el Kurdistan als vuitantes i als norantes, jo en aquella època treballava al CIEMEN. I permeteu-me tenir un acte de generositat. La campanya «Ajudem el poble del Kurdistan» no la fèiem sols al CIEMEN, sinó que la fèiem juntament amb Justícia i Pau.

I, efectivament, el CIEMEN en aquell moment explicava coses que costaven molt d'entendre, però que finalment s'ha acabat donant la raó a tot allò que preveïen. Alguns diputats que hi han aquí també se'n recordaran, de la campanya per Etiòpia i Eritrea, i com l'ambaixador espanyol ens trucava i ens deia: «Es que Eritrea no existe.» Doncs mira, ja ho veieu si no existeix, que ara mateix és un estat.

Tornem a la PR d'avui. Aquesta crueltat i aquesta guerra que hem explicat que patia fa anys la comunitat kurda a Rojava i en aquesta zona del nord-est de Síria, no només no és passat –no només no és passat–, sinó que avui, ara mateix, aquests dies, l'exèrcit turc, l'exèrcit d'Erdoğan, viola, executa, persegueix, mata els homes i les dones del Kurdistan, mata els seus arbres, mata els recursos hídrics, que, com explicàvem molt bé abans, ells diuen que els seus amics són les muntanyes. I, per tant, sap molt bé, l'Estat turc, que destruint aquestes muntanyes, la vida de les seves muntanyes, també els destrueix a ells.

Però sabeu què passa? Que Turquia és soci prioritari del Govern de Pedro Sánchez. Perquè a vegades ens passa que, parlant de qüestions molt allunyades, ens posem tots d'acord, però en un món global, finalment, tot està interconnectat. I, per tant, recordar que el Govern de socialistes i comuns ha repetit repetidament que Turquia és un soci prioritari, és un soci comercial, és un soci a qui proveeixen militarment.

Per tant, ens trobem amb la paradoxa de reconèixer una realitat política avui que amb els nostres impostos, a través dels pressupostos que li hem aprovat a Pedro Sánchez, estem pagant l'armament que destrueix aquesta realitat política. Una mica contradictori sí que ho és, perquè el nostre clam d'avui és un clam de justícia, però també és un clam de coherència.

Ser socis d'Erdoğan és ser còmplices de la destrucció de Rojava. O volem estar amb el poble kurd i la seva opció democràtica pel Kurdistan sirianès. Tot no pot ser. O volem pagar les armes que destrueixen Rojava o volem estar al costat de l'opció democràtica que representa aquest territori kurd a Síria.

Nosaltres volem dir «sí» a Rojava, «sí» a una via pacífica per a la resolució de conflictes a l'Orient Mitjà. Per tant, no podem ser còmplices del Govern espanyol, no podem ser còmplices del Govern de Sánchez, ni dels seus pressupostos, ni dels seus impostos, ni de la forma com gestiona la seva política internacional.

Per això, Junts per Catalunya pot dir amb orgull –i ho diem amb orgull– que el mateix que diem al Parlament de Catalunya ho diem a Madrid, ho diem a Brussel·les i ho diem en tots els fòrums internacionals. I la nostra actuació política i els nostres vots són coherents amb aquesta visió del món. No podem dir en un lloc una cosa i votar en un altre lloc una altra. Ens agradaria –ens agradaria molt– que tothom que votarà avui a favor d'aquesta proposta de resolució pugui dir el mateix.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, dels grups parlamentaris proposants té la paraula el diputat Ruben Wagensberg, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, companys i companyes que ens acompanyen aquesta tarda aquí, la veritat és que, després de les tres intervencions que m'han precedit, es fa difícil afegir gaire re, i especialment la *master class*, en podríem dir, de la diputada Reguant en clau de context del que ha passat, del que està passant, de les relacions també històriques entre el que és Catalunya i Rojava.

Però sí que podríem complementar, partir d'algunes propostes més que es fan en aquesta proposta resolució, que és en clau de la cooperació, de la cooperació que demanem, doncs, al Govern de la Generalitat i també a la xarxa de..., les diferents xarxes de la societat civil organitzada, que iniciïn a partir i a través d'aquest reconeixement.

Primer, abans, igual que també els diputats i diputades que m'han precedit, un reconeixement. Un reconeixement que ja s'ha fet a les entitats que a nivell històric, no?, com el CIEMEN, han treballat i han mantingut la flama, com deia la diputada Reguant, amb el Kurdistan, però també a les persones que ho fan actualment a la xarxa de societat civil de base i organitzada, com la plataforma Azadî o com persones que avui també ens acompanyen, doncs, aquí a l'hemicicle, que hi han estat, que hi han estat treballant, que han estat també sostenint, al final, aquest projecte i també sostenint el lligam, per tant, amb el poble de Catalunya.

I també un agraïment, perquè, possiblement, si no fos per tota aquesta atracció històrica ni tampoc per aquesta gent que avui també ens acompanya aquí, avui no estaríem ara al Parlament fent aquest primer pas de reconeixement de l'Administració del Nord i Est de Síria; un vincle, un vincle de la plataforma Azadî, d'aquesta gent, també, no?, a partir de l'inici de l'esclat de la revolució del 2012, a Rojava, en el context d'una guerra, d'una guerra violenta i dura que encara dura a dia d'avui a Síria. En aquest context s'inicià un projecte esperançador, un projecte que no només és de resistència per al poble kurd, sinó que és un projecte amb iniciativa, amb iniciativa democràtica, amb iniciativa d'un projecte polític sòlid, a més, en una zona totalment complexa i que el que proposa, per tant, és, al final, una proposta de convivència, una proposta de pau en una zona on hi ha moltíssimes ètnies, on hi ha moltíssimes cultures, on hi ha moltíssimes religions i on han de conviure. Per tant, tot aquest reconeixement per a aquestes persones.

I també un agraïment, un agraïment a l'Administració, que a les darreres dues delegacions a les quals, doncs, he pogut participar a l'Administració del Nord i Est de Síria ens ha rebut, ens ha acompanyat en aquest procés no només de coneixement de la zona, sinó d'aprenentatge també polític, que de ben segur avui

des de Rojava, des del nord i est de Síria, estan observant, estan mirant aquest Ple. Per tant, també una salutació des d'aquí, des de Catalunya, cap allà.

I també un agraïment a les tres forces polítiques que conjuntament, doncs, amb nosaltres han signat aquesta proposta de resolució; per tant, als comuns, a Junts i també especialment a la CUP, que va participar en aquesta delegació, també, del mes de juny, que vam poder viatjar cap a la zona. Doncs també un agraïment cap a ells.

Per complementar tot el que s'ha dit, dos punts. El primer: és evident, com ara deia el diputat Francesc de Dalmaes, que el que estem fent no només és un acte de solidaritat, d'internacionalisme, de solidaritat entre pobles, sinó que també és un acte de responsabilitat, perquè, com ahir comentàvem, no?, també la responsabilitat que tenim com a ciutadans, com a contribuents d'un estat o d'una unió també d'estats amb el que passa en altres terres del món –en el cas d'ahir, doncs, a l'Afganistan– també és evident. I segurament està també molt i molt acreditat, el vincle que tenim amb el que està passant en aquelles terres, no només a la part concreta de Rojava, sinó també en tot l'àmbit de Síria. Una relació, d'entrada, bèl·lica, una relació militar, una relació fins i tot de projecte polític: Turquia és un aliat, és un aliat del Govern de Pedro Sánchez; no només del Govern de Pedro Sánchez, sinó que diria del Govern espanyol fa molts anys. Fa molts anys que hi ha una missió, per part de l'Estat espanyol, justament a la frontera de Turquia amb Rojava, que és la missió Patriot; n'hem parlat forces vegades, de fet, a la Comissió d'Exteriors, i hem preguntat per aquest tema. És una missió amb dotacions militars, amb dotacions també de recursos humans, és a dir, militars espanyols situats en aquesta frontera amb antimíssils, amb armament a les portes de Rojava; per tant, també sostenint la violència de Turquia, de la dictadura de Turquia, del règim d'Erdoğan, en aquest cas, cap a la població kurda, cap a la població kurda que viu a la part de Rojava.

I això ens implica. Ens implica, perquè l'exèrcit espanyol, els diferents exèrcits europeus que hi han participat al llarg d'aquests anys –avui dia només queda l'exèrcit espanyol–, també estan sostenint amb els nostres diners una violència que no s'atura. Aquests mateixos dies s'està intensificant una altra vegada la proposta militar d'Erdoğan contra la població kurda, en aquest cas, a la zona d'Ain Issa, on

torna a haver-hi una pressió important militar, on torna a haver-hi caiguda de morters, on tornen a haver-hi bombardejos amb la intenció de seguir ocupant per part d'Erdoğan aquest territori kurd. Una ocupació que és evident a nivell militar –molt evident–, està acreditada a través d'imatges que àmpliament i a bastament podeu trobar tots, doncs, a través de les xarxes socials. Però és que també hi han altres formes de violència que també aplica a l'Estat kurd, i una d'elles, per exemple, és a través de l'aigua, un dels grans problemes amb els quals ara es troba avui dia tota l'àrea del nord i est de Síria.

Per allà passen dos rius, dos rius mítics, el Tigris i l'Eufrates, dos rius avui amb una baixada de nivell molt important, més del vuitanta per cent, també deguda, no?, a l'ocupació de les preses d'aigua, en territori sirià, però per part de l'exèrcit turc. I, per tant, doncs, la guerra, una de les formes de fer la guerra és a través dels recursos, en aquest cas a través dels recursos de l'aigua, que afecta a tota la població que hi viu, que intenta desenvolupar un projecte polític, però també tota aquella població refugiada o potser mal dit «refugiada», perquè en realitat el que són són desplaçats interns, gent que no ha pogut sortir del país o que no ha volgut sortir del país, però que ha acabat desplaçada a dintre del propi país en camps de refugiats i refugiades, gestionats per la pròpia Administració del Nord i Est de Síria, i amb uns greus problemes d'abastiment d'aigua.

I aquí és on també, des de la cooperació catalana, volem que avui s'iniciï com a tret de sortida, doncs, aquesta campanya institucional liderada, no?, pel Departament d'Acció Exterior, també per altres departaments de la Generalitat, però també per una xarxa important d'ajuntaments –per tant, des del municipalisme– i també, en definitiva, des de la societat civil i organitzada, que és la que ho ha estat liderant fins ara..., doncs, quan parlem de cooperació –quan parlem de cooperació–, no només parlem de la reconstrucció de tota aquesta zona afectada en molts casos per la guerra, sinó també de cooperació al desenvolupament, com en casos, per exemple, per l'aigua.

Per tant, avui a la moció..., a la proposta de resolució –disculpin– que portem avui, per una banda, demanem al Ple del Parlament que voti favorablement el reconeixement de l'Administració del Nord i Est de Síria com a subjecte polític, un

subjecte polític que ja exerceix com a tal fa anys, de ple dret; un subjecte polític que, a més, ha iniciat un projecte transformador i democràtic i únic, podríem dir, a la zona, inclusiu, que algú podria pensar que només és governat o que abasteix aquella població kurda, però en aquella zona, com han dit també altres diputats, hi han turcmans, hi han assiris, hi han àrabs que participen també d'aquestes assemblees, d'aquestes comunes, en definitiva, d'aquests òrgans de govern.

I, per tant, en aquest primer punt el que demanem és el reconeixement, ser el primer parlament del món que el reconeix com a subjecte polític, tal com demanaven ells en una campanya iniciada a principis d'estiu. Per l'altra banda, doncs, també *de facto* demanem aquest reconeixement –ara ho parlava en el punt anterior– contra els totalitarismes, contra els feixismes, contra els radicalismes, allà, en forma de radicalisme religiós, a través de l'acció ben coneguda àmpliament per tothom d'Estat Islàmic.

I, en un segon terme, doncs, demanem al Departament d'Acció Exterior que lideri, juntament, com dèiem, amb una xarxa municipal i de societat civil organitzada, aquesta campanya de cooperació, de cooperació al desenvolupament, que no és nova, que no és nova per a Catalunya, que l'hem fet altres vegades. Per exemple, als anys noranta, després de la guerra de Sarajevo, Catalunya no només es va implicar en l'acollida de les persones refugiades que derivaven, no?, d'aquest conflicte, sinó que Catalunya també va ser part activa de la reconstrucció de tota la zona, especialment Sarajevo, però podríem parlar de tot Bòsnia. I, per tant, no demanem re nou, sinó que demanem continuar amb l'estela de solidaritat que des de Catalunya tantes vegades ens ha caracteritzat.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, la resta de grups parlamentaris també tenen el torn de deu minuts per pronunciar-se. I té ara en aquest moment la paraula el diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor David Pérez. Endavant.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats... Presidenta, abans que res, si em permet, si pot prendre nota de..., nosaltres demanarem votació separada d'aquest primer punt. Si en pot prendre nota, després per a l'hora de les votacions... I li demanarem votació separada, perquè no ho tenim clar, eh? Perquè entenem que el reconeixement de l'existència d'aquesta Administració Autònoma del Nord-est de Síria podria entrar..., podria comprometre la competència exclusiva en matèria de relacions internacionals prevista en la nostra legislació, inclús podria comprometre també el que diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya en el seu article 193, en el qual s'ha d'impulsar efectivament la projecció de Catalunya a l'exterior i promoure els seus interessos, però sempre respectant la competència de l'Estat en matèria de relacions exteriors. Em refereixo al reconeixement de què estàvem parlant fa un moment. Efectivament, ho deia el diputat Dalmases, s'ha demanat, d'aquesta Administració Autònoma del Nord-est de Síria, formalment el seu reconeixement com a país autònom a l'ONU, a Nacions Unides, però hem de dir que el reconeixement per part d'altres països ha estat molt molt limitat, eh? –molt limitat.

Però, bé, també la moció té d'altres punts. Hi han d'altres elements els quals nosaltres, per dir-ho d'alguna manera, sí que reconeixem. I reconeixem la resta de punts quan parlem de solidaritat. I jo crec que és bo que a aquest Parlament de Catalunya avui hi hagi un reconeixement majoritari a l'esforç, al plantejament solidari que es fa en aquesta moció. Compartim les idees i els valors del municipalisme, el feminisme, l'ecologisme social que hi ha en el punt segon.

També compartim aquesta crida a la xarxa de solidaritat per participar en la reconstrucció de la regió, per a l'acollida permanent o temporal i, tal com diu la resolució, en els altres exemples de xarxes de solidaritat –per exemple, la que es va produir entre Catalunya i Bòsnia. M'agradaria també posar en aquest moment sobre la taula d'altres elements d'activitat d'acció exterior que s'ha fet en matèria de solidaritat i cooperació. Aquest matí també ho comentaven al tema de l'Afganistan: aquesta evacuació de pràcticament dos mil persones. Nosaltres, Espanya continua treballant a tots els nivells i com deien fa uns dies les persones destacades en aquest punt: «Nuestra misión todavía no ha terminado.»

O d'altres..., per exemple, l'ajuda humanitària a Haití. Estem parlant d'únicament fa dos mesos. Espanya ha enviat trenta tones d'ajuda humanitària a Haití per pal·liar les conseqüències del terratrèmol, del terratrèmol sofert el 14 d'agost. Aquest enviament, organitzat per l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional al Desenvolupament, inclou també vint-i-una tones de material mèdic, *kits* bàsics –cuina, material de potabilització d'aigua i sanejament–, i la resta d'enviament ha estat aportat per Acció contra la Fam i, com deia també el diputat, aquesta xarxa de solidaritat, comptant-hi també Creu Roja Espanyola, Metges del Món, que estan treballant sobre el terreny.

I també aquesta mirada solidària de lluny, aquesta mirada des d'aquí del que està passant fora de les nostres fronteres, aquests prismàtics solidaris han de fer veure també la realitat que tenim de la covid en aquest moment. No solament la covid és un tema de les nostres fronteres, sinó que més enllà de les nostres fronteres hi ha una realitat molt important.

Hem de reconèixer –fa pràcticament hores– l'acord a què s'ha arribat amb la República de l'Equador, de cent mil dosis d'aquesta vacuna d'AstraZeneca. L'enviament se suma a les donacions realitzades el mes passat a Perú, a Guatemala, a Paraguai, a Nicaragua; igualment a Costa Rica, a Paraguai, Bolívia, Nicaragua, Jamaica, Surinam, que rebran properament aquestes vacunes donades per Espanya. Estem parlant que el total seran, aproximadament, 6 milions de vacunes, aquestes que donarà Espanya a Amèrica Llatina i al Carib. I l'objectiu és estendre aquesta vacunació al major nombre possible de la població mundial. Aquest objectiu definit al pla *de acceso universal*, que voldríem, aquesta vacunació solidària, aquest programa de vacunació solidària, aprovat per l'executiu espanyol al gener d'enguany, que defineix aquesta estratègia de donacions..., estaríem parlant de 22 milions de vacunes autoritzades a la Unió Europea i utilitzades en Espanya.

I hauríem...

La presidenta

Senyor Pérez, li demano, si us plau, que se cenneixi a la qüestió de l'ordre del dia, si us plau.

David Pérez Ibáñez

Senyora presidenta, si em permet, a la mateixa resolució parla d'altres exemples de xarxa solidària...

La presidenta

Sí, però no semblava que vostè donés exemples d'altres xarxes, sinó que el crido a la qüestió per l'article 88 i li demano, si us plau, que torni a la qüestió.

David Pérez Ibáñez

Senyora presidenta, em sembla molt bé, però la resolució parla d'exemples de solidaritat que hem viscut recentment; en parla d'un, que és aquest de Bòsnia, i jo he posat d'altres exemples d'activitat solidària. No es preocupi, la meva intervenció estava acabant, però trobo sincerament que no ha estat encertada en aquest retret que m'ha fet.

En qualsevol cas, hi insisteixo, del que es tractaria és que d'aquestes vacunes de covid ni una es faci malbé –potser era això el que no li agradava–, cap es faci malbé i que totes es puguin utilitzar, o que, si no, s'utilitzin a la nostra tasca solidària.

En qualsevol cas, hi insisteixo, a banda del primer punt, a la resta de punts de la moció hi votariem a favor.

Moltes gràcies, senyora presidenta, consellera, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. I bona tarda a tots, senyors diputats, senyora consellera. Vaya por delante, primero de todo, el respeto de este grupo parlamentario al pueblo kurdo. Pero, dicho esto, que traigan a esta cámara iniciativas como la que hoy debatimos y votamos sobre el Kurdistán demuestra una vez más la dirección a la que quieren conducirnos los grupos separatistas. Mientras Cataluña intenta levantar cabeza después de una durísima crisis económica y social provocada por la pandemia de la covid y drásticamente agravada por las medidas restrictivas y

negligentes que ha impulsado este Gobierno, ustedes, a día de hoy, prefieren mantener secuestrada esta institución hablando de causas estériles donde este Gobierno no tiene ninguna competencia.

Pero, claro, a ustedes en realidad no les preocupa el caso kurdo; tan solo les preocupa buscar pueblos oprimidos con los que compararse y tratar de dar así legitimidad a su proyecto rupturista. Su *modus operandi* viene a ser algo así como el de los buitres, ¿no?, que vuelan en círculos, acechando en busca de carroña, para alimentar su discurso totalmente delirante. Y hoy, con esta propuesta, han encontrado una causa que les sirve a los tres, a Esquerra, a Junts y a la CUP, a los tres jinetes del apocalipsis: por un lado, tratar de equiparar a España con Turquía o Arabia y a Cataluña con un pobre pueblo oprimido, como nos tienen ya acostumbrados, y, por otro lado, pretenden crear el imaginario donde el pueblo de Cataluña guarda algún tipo de similitud con las brigadas comunistas postsoviéticas y revolucionarias que ahí combaten.

Pero, claro, ustedes se van a agarrar a lo que puedan para seguir vendiendo este discurso absurdo donde España encarcela a la gente por cantar, donde hay presos políticos y donde los CDR son seres de luz. Y me viene a la cabeza un refrán, que seguro que todos ustedes conocen: cuando un separatista coge una linde, la linde se acaba y el separatista sigue.

Por otro lado, ilustres diputados, tenemos que recordarles una vez más que Cataluña no es un país, que Cataluña no es un estado y que la república no existe. La Generalidad de Cataluña no puede establecer relaciones diplomáticas con países extranjeros –tampoco el reconocimiento de esa región–, no tiene la competencia. Y, si de verdad les preocupa la situación del Kurdistán, lo que tienen que hacer es instar al Gobierno del Reino de España a que establezca estas relaciones de cooperación, de reconocimiento, porque, desde luego, la señora consejera no tiene tampoco, ni esa consejería no tiene tampoco esta competencia.

Hagamos una radiografía de la situación que atraviesa en estos momentos Cataluña. Un cuarenta por ciento de paro juvenil, 73.000 personas en lista de espera para acceder a ayudas a la dependencia –más de 10.000 personas fallecieron el año anterior sin recibir esa ayuda–, 233.000 catalanes que esperan a ser tratados por

alguna especialidad médica, más de 20.000 niños catalanes que tienen que estudiar en colegios barracón –la peor cifra de toda España–, más de 140.000 personas esperan una vivienda de protección oficial y 17.500 ancianos que, después de una vida de trabajo y de sacrificio, están esperando su plaza en una residencia. Y ustedes tienen la poca vergüenza de venir a hablarnos de acoger refugiados musulmanes de Oriente Medio. Desde luego, tienen ustedes la cara de cemento armado. El pueblo de Cataluña intenta levantarse de las ruinas del *procés* y de la pandemia y ustedes, en vez de trabajar para ellos, miran al Kurdistán dándose las de salvadores de la humanidad.

Miren, señores, ustedes ni tienen competencias para intervenir en el conflicto kurdo ni tienen capacidad para hacerlo, pero es que tampoco tienen la legitimidad. Porque, después de décadas de *procés*, después de tantos años de persecución, ustedes han hecho que Cataluña deje de ser el motor de España, han logrado la huida de miles de empresas, han logrado coger a la sociedad catalana y partirla en dos, enfrentando familias, enfrentando hermanos, han hecho de los centros educativos un recinto de adoctrinamiento y han fomentado el odio hasta tal punto...

La presidenta

Senyor Tarradas...

Alberto Tarradas Paneque

...que...

La presidenta

...torno a fer-li una crida a la qüestió a través de l'article 88. Cenyexi's, si us plau, a la qüestió. L'hi he permès la primera vegada perquè ha fet una frase per fer la comparativa. Ara ja hem superat aquesta fase i, si us plau, li demano que se cenyexi a la qüestió.

Alberto Tarradas Paneque

Señora Borràs, yo le voy a pedir el correo electrónico o el número de teléfono y le mandaré los discursos unos días antes para que, oiga, si usted los quiere revisar y decir...

La presidenta

Per a vostè soc la senyora presidenta...

Alberto Tarradas Paneque

...de lo que podemos hablar o de lo que no podemos hablar en esta cámara, señora presidenta.

La presidenta

...i li demano que, si us plau, se cenyeixi a la qüestió.

Alberto Tarradas Paneque

Pues me voy a ceñir un poco más a la cuestión. Y les voy a pedir, porque es que se lo tengo que pedir, que déjense ya de una vez de tanto Kurdistán y se preocupen de la situación real y cotidiana de los catalanes. Y se le voy a decir también de esta manera, como ampurdanés: menos Kurdistán y más Ampurdán. Porque, con todos los problemas que tenemos en nuestra región (*remor de veus*), lo que necesitamos es una administración que mire para adentro, que no mire para afuera, que se preocupe de su gente, de sus familias, de sus ancianos, de sus trabajadores, de sus jóvenes. Menos Kurdistán y más Ampurdán.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Ignacio Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Señoras y señores diputados, bien, la verdad es que hoy nos traen a este Parlamento una propuesta de resolución los grupos separatistas –Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, la CUP– y los comunes, una propuesta de resolución que verdaderamente, a pesar de algún elemento de bonhomía, algún elemento de, digamos, voluntarismo, que yo les reconozco, por lo demás a mí me parece un burdo intento de volver a establecer paralelismos entre Cataluña y otros

lugares, otras regiones, otras comunidades del mundo que ustedes consideran reprimidas.

Veo que algún diputado de Junts per Catalunya me señala a las personas del Kurdistán que están aquí. Miren, yo me dirijo a las personas del Kurdistán que están aquí. El representante del Kurdistán en España hace tres años dijo que le parecía sencillamente ridículo que alguien pretendiera comparar la situación de Cataluña con la del Kurdistán. Bien, el señor Wagensberg me hace gestos.

El señor Torra, el expresidente de la Generalitat, comparó de forma absolutamente procaz, de forma absolutamente pornográfica, la situación de Cataluña con la del Kurdistán. Lo hace el señor Torra y lo hacen muchos separatistas. Así que no se rasguen las vestiduras, porque, efectivamente, todo mi respeto por los ciudadanos, las personas de un pueblo que vive una situación muy difícil en lugares que son verdaderamente tiránicos, dictatoriales, como el Irak en su día de Sadam Huseín, y la actual Turquía de Erdoğan.

Por supuesto, todo mi respeto. Quienes no les respetan son todos ustedes. Los señores de la bancada separatista no tienen el más mínimo respeto por la gente del Kurdistán cuando establecen paralelismos entre Cataluña y el Kurdistán. Es aberrante. Miren, es la segunda vez en dos semanas que yo vengo a este «faristol» a decirles que ustedes presentan mociones, propuestas de resolución, iniciativas parlamentarias que son grotescas. Y esto es, una vez más, grotesco.

Es absolutamente incomprensible, en cualquier lugar normal del mundo, que en un parlamento autonómico se presente una propuesta de resolución de estas características. Es absolutamente exorbitante que ustedes pretendan que Cataluña reconozca a una región que está enclavada entre Iraq, Turquía y Siria, en un lugar absolutamente remoto, y que no tiene absolutamente ninguna posibilidad el Parlamento de Cataluña ni el Gobierno de la Generalitat de reconocer la subjetividad internacional de ningún ente subestatal.

Eso deben ustedes pedírselo al Gobierno de España. Las relaciones con el resto de los estados del mundo las llevan, lógicamente, los estados. Y como bien recordaba hoy el señor Aragonès, efectivamente, Cataluña no es un estado, y ustedes deben asumirlo, sencillamente. Yo entiendo que les cueste, entiendo que les resulte

complicado, pero es así. Cataluña no es un estado. Por tanto, pedirle al Gobierno de la Generalitat que reconozca a la región del nordeste de Siria, pues, me parece que es, cuando menos, exorbitante. Se lo digo con el más absoluto respeto, en el sentido de que no está dentro de las competencias –de acuerdo con el principio de competencia– del Parlament de Catalunya ni del Gobierno de la Generalitat. Esto se lo digo desde el más absoluto respeto y sin ninguna acritud.

Ahora bien, lo que me parece sencillamente demencial es oír después a representantes del Grupo de Junts per Catalunya decir que el Gobierno de España, el Gobierno del señor Pedro Sánchez, es socio de la Turquía de Erdoğan. ¿Pero en qué mundo viven ustedes? ¿Cómo pueden decir semejante disparate? Primero, la Unión Europea ha condenado en infinidad de ocasiones los atropellos de Turquía.

El Gobierno de España, del que ustedes abjuran ahora del señor Sánchez, también ha condenado en infinidad de ocasiones los atropellos que cometen desde el Estado turco, desde el Estado iraquí cuando se cometían contra los kurdos. En todo caso, lo que me parece aberrante es que ustedes establezcan ese paralelismo. Es absolutamente incomprensible que a ustedes les parezca normal utilizar el Parlamento para algo tan aberrante. Sinceramente, se lo digo con todo el respeto.

Vamos a ver, aquí hay muchas cuestiones que son importantes para los ciudadanos de Cataluña. Tenemos un paro disparado; tenemos una situación económica verdaderamente difícil de superar –lo decía el otro día el Cercle d'Economia–; Cataluña se desliza hacia la decadencia, hacia la decadencia económica y política; vivimos en una situación de absoluto declive económico con relación a las comunidades autónomas que nos circundan y al resto del mundo, y ustedes, en vez de preocuparse por la situación económica de Cataluña y de preocuparse también por lo que ocurre en el Kurdistán, pero hacerlo de forma verdaderamente productiva, es decir, tratando de establecer relaciones cordiales con el resto de España –sí, con el Gobierno de España–, ustedes lo que hacen es venir a este Parlamento y hacer su quermés, su misa negra para pretender decir que el Gobierno de España es un gobierno autoritario, totalitario y que el Estado español es un estado poco democrático.

Bien, yo, sinceramente..., a ustedes les parecerá muy normal, pero no consiguen absolutamente nada productivo. Decía Gaziél que –se lo he dicho en más de una ocasión en este Parlamento– el separatismo es capaz de provocar una catástrofe episódica en Cataluña. Y, evidentemente, el separatismo es capaz de eso. Y que el separatismo solo es capaz de ofrecer soluciones a los ciudadanos de Cataluña cuando entra en relaciones francas y cordiales con el resto de los españoles, es decir, cuando deja de ser separatismo.

Yo entiendo que para ustedes renunciar a lo que es su *modus vivendi*, lo que ha constituido, básicamente, su único elemento argumental de estos últimos años es difícil. Pero, vaya, yo creo que, para el bien de los catalanes, para el bien también del conjunto de la comunidad internacional, seguramente es..., desde la modestia, como catalán, creo que haríamos bien en dedicar los esfuerzos de este Parlamento a cuestiones que realmente podamos resolver desde este Parlamento o que pueda resolver el Gobierno de la Generalitat, y no a estas elucubraciones que ustedes vienen a plantearnos aquí.

Por lo demás..., la diputada de la CUP ha dicho antes, ha hablado del PKK prácticamente como de héroes. Cuidado con este tipo de debates, que yo creo que sería interesante que se plantearan en términos, digamos, mucho menos esquemáticos. Por eso yo no soy partidario de que hoy estemos debatiendo esto en el Parlamento de Cataluña, porque considerar al PKK un poco menos que una banda de angelitos, me parece, cuando menos, discutible.

El PKK es una organización considerada por la Unión Europea y por Estados Unidos como una organización terrorista. El señor Öcalan, al que la señora de la CUP presentaba como un héroe, es un hombre, pues, que ha estado, que está, precisamente, buscado en todo el mundo por delitos muy graves, y, por tanto, a mí me parece que, cuando menos, tendríamos que ser un poco más rigurosos a la hora de plantear este debate; insisto: debate que creo que no deberíamos estar planteando aquí.

Sobre la cuestión de la pacificación de la zona. Por supuesto, señor Wagensberg, que estoy absolutamente de acuerdo en que debe avanzar ese proceso hacia una situación de paz en la zona, efectivamente. Y ya que hablamos de procesos. Esta

mañana el señor Aragonès ha dicho que las palabras del señor Otegi son un paso más en el proceso de paz. ¿Pero qué proceso ni qué ocho cuartos? Eso no es un proceso ni es nada. Eso es, sencillamente, la derrota policial, judicial y legal de una banda de terroristas y de pistoleros armados –sencillamente. (*Aplaudiments.*)

Ese documento que tanto celebra el señor Aragonès, como un paso más en el proceso de paz, es un documento que con ser un poco edulcorado con relación a otros que había emitido el antiguo dirigente de la banda terrorista, el señor Otegi, tiene también elementos de asunción –por supuesto, porque es su lenguaje– de un lenguaje claramente perverso. A mí, seguir hablando de conflicto..., ¿pero de qué conflicto hablan? De resolución del conflicto, de proceso... ¿De proceso hacia dónde? ¿De proceso hacia la autodeterminación del País Vasco? Porque esa es la única opción de que alguien me diga que esto es algo dinámico, algo que va hacia algún lado.

Pues, miren, insisto en lo que les decía antes: no podemos seguir confundiendo a la ciudadanía. Dejen de utilizar un lenguaje tan absolutamente sesgado, tan absolutamente perverso, cuando dicen que lo que ocurre en el País Vasco es un proceso de paz o que, como decía el otro día TV3, ETA era una organización armada vasca. No, ETA era una organización criminal, una organización terrorista; no una organización armada vasca –no, en absoluto. O que..., o hablar del movimiento de liberación nacional vasco, que no son los únicos en TV3 quienes lo hacen, pero por desgracia ese lenguaje es un lenguaje que ha calado en nuestro debate público y creo sinceramente que no hace ningún bien a nuestra democracia, no hace ningún bien a la convivencia y, al contrario, es profundamente injusto para con las víctimas del terrorismo.

En el País Vasco no había dos bandos, no había unos que mataban y otros que también mataban; no, había unos que mataban –la banda terrorista ETA– y otros que morían: los ciudadanos de bien del País Vasco, constitucionalistas o no, pero en todo caso que eran aquellos a los que la banda terrorista ETA trataba de presentar como enemigos del pueblo vasco.

Por tanto, proceso de paz, señor Aragonès..., de proceso de paz, nada –nada absolutamente–: derrota legal, judicial y policial del estado de derecho a una banda

de terroristas y de pistoleros armados, ni más ni menos. Yo creo que sería interesante, cuando hablamos de terrorismo, cuando hablamos de procesos de paz, cuando hablamos, en definitiva, de conflictos, que sepamos de lo que hablamos. Lo que hay en el País Vasco no es un proceso de paz, obviamente; y este Parlamento tiene competencias para legislar y para posicionarse sobre cuestiones muy diversas, pero no para establecer relaciones diplomáticas y, mucho menos, para reconocer la subjetividad internacional de un ente subestatal como es, en este caso, la región del nordeste de Siria, como ustedes proponen.

Sencillamente yo les pediría que respeten la dignidad de este Parlamento y dejen de hacer sus fiestas y su kermés en este Parlamento.

Gracias, señoras y señores diputados.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, pel Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, a ver si podemos reconducir un poco el tema, la cuestión de la propuesta de resolución, porque a nosotros nos parece, evidentemente, que es un tema especialmente grave y nos gustaría entrar en el detalle. Es evidente que, bueno, la situación que se está viviendo en Siria nos preocupa a todos, no sé si al punto de tener que traer aquí una propuesta de resolución que se podría haber discutido en la Comisión de Acción Exterior y, de hecho, lo hemos hecho, hemos discutido ya sobre este tema, pero, bueno, aquí estamos hablando sobre la cuestión.

Hace más ya de una década que se inició la guerra civil en Siria. A las esperanzas de la Primavera Árabe les siguió, pues, una década de muerte y de destrucción. Son decenas de miles de personas las que han perdido la vida y millones también los que han tenido que huir de su país. Es el gran drama de los refugiados, un gran drama que no solamente afecta a los países limítrofes, como puede ser Turquía, sino que creo que nos apela a la responsabilidad y a la solidaridad de todos aquellos países que tenemos la capacidad de poder acoger.

El conflicto sirio no solamente refleja una situación geopolítica endiablada, que ni siquiera Naciones Unidas sabe cómo resolver, sino que también pone de relieve una enorme complejidad interna de facciones en lucha como en pocos conflictos hayamos podido observar. Por esta razón, a nosotros nos parece que una parte de esta propuesta de resolución enfoca la cuestión de una manera, yo diría, simplista, si me lo permiten, incluso con cierta frivolidad, y creo que con más alardeo moral que otra cosa. Y lo digo precisamente por los puntos que votaremos esta tarde; los dos primeros puntos son un brindis al sol. Ustedes quieren jugar a ser Naciones Unidas, pero es que, además, lo hacen desde un paternalismo que nos parece inaceptable.

Miren, el Parlamento de Cataluña no es el marco donde debemos decidir cómo se tienen que organizar territorialmente otros estados. Ustedes, en el primer punto de esta propuesta de resolución, piden reconocer a Siria como un país confederal y el reconocimiento por parte de la Generalitat de una región como sujeto político. Miren –hemos hablado sobre esta cuestión–, la Generalitat tiene competencias en acción exterior; podríamos instar al Govern, por ejemplo, pues a promocionar Cataluña como un destino turístico, podríamos instar a impulsar la exportación, a atraer inversiones que pudieran generar empleo, que falta nos hace; pero la acción exterior no son las relaciones internacionales, las relaciones internacionales son propias de los estados. Entonces, ustedes bájense de esa república imaginaria suya en la que viven, porque si quieren debatir seriamente sobre la cuestión de Oriente Medio, si realmente a ustedes lo que les preocupa es la cuestión de Oriente Medio, lo que tienen que hacer es presentar esta propuesta en el Congreso de los Diputados, y no traer aquí propuestas y debates que son estériles, porque, insisto, no tenemos competencias para hablar de cómo se tienen que organizar territorialmente otros estados o del reconocimiento como sujetos políticos de otros estados. Insisto: creo que no se puede tratar una situación tan compleja como la que está sufriendo Oriente Medio con este enfoque simplista y frívolo, incluso.

Algunos de los firmantes de esta propuesta, como puede ser Esquerra Republicana o Junts per Catalunya, han generado en Cataluña un problema de convivencia y una decadencia económica, especialmente en esta última década; ustedes se han cargado una sociedad que era próspera. Entonces, me parece que no están

tampoco para ir dando lecciones por el mundo sobre cómo solucionar sus problemas o cómo resolver complejos conflictos bélicos; no creo que sean los más indicados.

Tampoco me parece que tengan ustedes que decirle a nadie, en este caso a los kurdos, cómo se tienen que organizar. En el segundo punto de esta propuesta, ustedes les dicen que deben organizarse con un confederalismo municipalista, feminista y ecologista, que a mí esto me parecen más las propuestas, pues, de una izquierda caviar de la parte alta de Barcelona y no las de una población que sufre guerra, que sufre hambre y que sufre enfermedad.

Y quizá podemos estar de acuerdo en la segunda parte de esa moción donde ustedes hablan de cooperación, donde ustedes hablan también de solidaridad. Quizá no es la manera que nosotros hubiéramos elegido, pero nos parece que si algo necesita el pueblo kurdo es solidaridad, es cooperación, y no lecciones como las que ustedes han pretendido dar aquí hoy desde este «faristol».

Nosotros vamos a pedir votación separada de estos puntos. Y yo, de nuevo, pedir que no utilicen conflictos como este, donde hay tantísima gente que está sufriendo, para sus propias reivindicaciones y para sus propias quimeras independentistas.

Gracias.

La presidenta

Esperarem uns instants, perquè faltaven encara cinc minuts, que la diputada no ha fet ús d'aquests cinc minuts. I, per tant, farem les tres crides a la votació i després votarem.

(Pausa llarga. Lorena Roldán Suárez demana per parlar.)

Sí, senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Nosaltres demanarem votació separada dels punts 1 i 2, per una banda, i el 3 i el 4, per una altra.

Gràcies.

La presidenta

I 3 i 4 poden anar junts. I el Partit Socialistes ha demanat, en veu del seu portaveu, la votació separada del punt número 1. *(Pausa.)* D'acord.

(Pausa llarga. Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)

Sí, senyor Martín Blanco?

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, només per demanar votació separada, també, del punt 3, que han demanat el 3 i el 4 junts. O sigui, del 3.

La presidenta

Ah, del 3.

Ignacio Martín Blanco

Sí.

La presidenta

Per tant, votem tots els punts.

Ignacio Martín Blanco

Sí, exacte.

La presidenta

D'acord. *(Pausa.)*

Votarem separatament els quatre punts de la proposta de resolució.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat amb 80 vots a favor, 49 vots en contra.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat amb 111 vots a favor i 18 vots en contra.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat amb 111 vots a favor, 11 vots en contra i 7 abstencions.

I, finalment, votem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat aprovat amb 110 vots a favor, 17 vots en contra i 1 abstenció.

Per tant, la proposta de resolució sobre el compromís de Catalunya amb la reconstrucció del Kurdistan ha quedat aprovada.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Suspenem la sessió fins demà a les nou.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i set minuts.